

Sapere aude

Resumo

- 4 redakcio de kristano Eyschen
- 10 " La Spirito sed la malforta karno estas rapida, estas »
de kristano Eyschen
- 16 La Sankta Familio de Cécile Vanderpelen-Diagre
kaj Caroline Sägesser de kristano Eyschen
- 20 La Giovannali de Jean Marc Schiappa
- 24 pri la kataroj de kristano Eyschen
- 32 Kritika Vortaro de la Evangelioj de Gérard López
kaj Pierre-Yves Ruff de kristano Eyschen
- 36 La atesto de Flavio Jozefo pri
Jakobo, frato de Jesuo de Nikolao Burgo
- 42 La Mistero de Jesuo de Paul-Louis Couchoud
de kristano Eyschen
- 46 La Neo de Sankta Petro de Karlo Baudelaire
- 48 Vi estas Petro de Patriko Boistier
- 54 Luther, inteligenteco prefere ol formo
de kristano Eyschen

En la karno kaj osto

Ĉi tiu numero 3 de la senpaga revuo de la Internacia Rondo ekzegetika, sub la egido de la Internacia Asocio de Libera Penso, traktas de malsamaj temoj, tiel montrante ke raciisma ekzegezo pruntas malsamajn vojoj kaj verkoj sur malsamaj konstruejoj.

Estas evidente, ke ĉiu vidpunkto ĉi tie publikigita estas nur la respondeco de sia aŭtoro. Ĉi tio ne estas ne jura prudento, sed enspezo el la fonduso de ekzegetika esploro raciisto. Ne povas esti iu rivelita vero en ĉi tiu afero. Tie Libera Penso, kiu estas metodo, ne povas starigi unu " " kontraŭ alia " " vero " " vero ", dogmo kontraŭ alia dogmo, deviga aserto kontraŭ alia deviga deklaro.

Ĝia celo estas pensigi homojn kaj produkti kreivan inteligentecon en ili. disponigante la rimedojn por esprimi sin. Parolado estas do libera kaj ĝi cirkulas en la Libera Penso.

Oni kompreneble multe parolas pri kristanismo en tiu ĉi numero. La sekva afero traktos, interalie, judismon. Ni rekomendas, ke vi akiru du verkojn, kiujn La Libre Pensée publikigis dum sia Nacia Kongreso el Parizo ekde la fino de aŭgusto 2023, vi povas akiri ilin ĉe la Librejo Pensante pri mendi ilin interrete:

[Librairie de la Libre Pensee \(fnlp.fr\):](http://fnlp.fr)

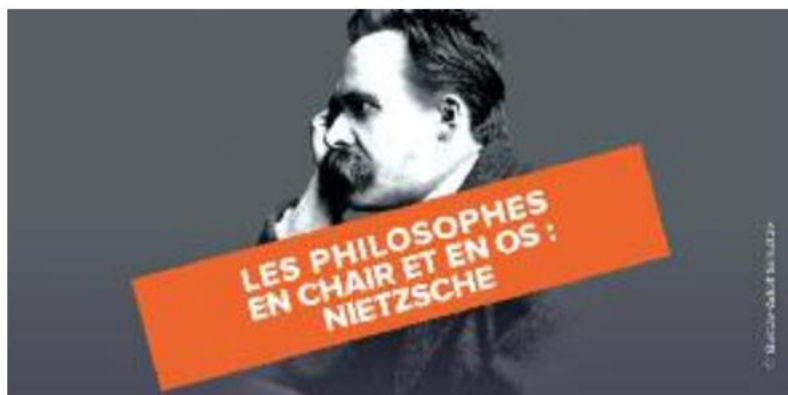
- Tie Senpaga Penso en la araba-islama mondo
- judeco, Sekularismo Kaj Senpaga Penso

Ni prezentis ĉi tiujn du verkojn uzante ĉi tiun formulon: " Por kompreni, li vi devas unue scii kiel lerni. Tia estas la ambicio de ĉi tiu libro. Kaj vi vidus

Libera Penso intelekta imperio estas unu sur kiun la suno neniam subiras. ne faru »

Ne ekzistas malpermesita esplorado por Liberpensuloj kaj ĉi tiuj du verkoj estas sufiĉe komplementaj. Ni invitas vin akiri ilin kaj ĉefe al legi ilin.

En ĉi tiu nova numero, la demando de la karno (kaj tial de la sekseco) vidita de la Katolika Eklezio. Por " " -Augustin, sekso estas la kaŭzo

de prapeko, ĉar ĝi estas gustumi lian frukton de scio ke Adamo kaj Eva faru la neripareblan, kiu damnos la Homaron por ĉiam kaj kiu estos kreinto de vestaĵoj por kaŝi nudecon.

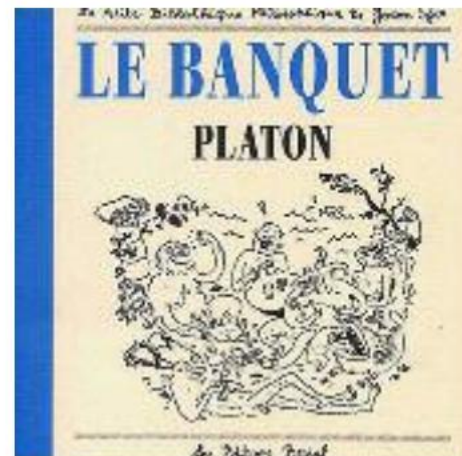
Sekso estas do la kaŭzo de origina peko kaj ankaŭ la efiko de ĉi tiu peko, ĉar ĝi estas per sekseco (produktado) tiu damno estas transdonita. Jen kial la kristanismo ĉiam mokis seksecon.

Malnova Testamento nenion elpensis, sed multe falsis. André Chouraqui, la fama tradukisto de Hebraja Biblio naskita el montris, ke la fama formulo "" estis, almenaŭ, Eva ripo de Adamo estas malbona traduko kaj je pli malbona, senhonta falsaĵo. La fakta vortigo estis "". Do, akcento pli-malpli povas Eva naskiĝis al a flanko de Adamo multe ŝanĝiĝi.

Ĝi estis la interpola reviviĝo de la mito de la androgina praa, tre populara en mitologio greka. Kaj ni scias, ke la estas, sur la kristanismo formo, la rekomenco de tre mistraktita judismo kun Greka pakado.

Legante Platonon, la esence flata parolado de delogo de Alcibiades al Sokrato, ni rimarkas, ke la percepto de

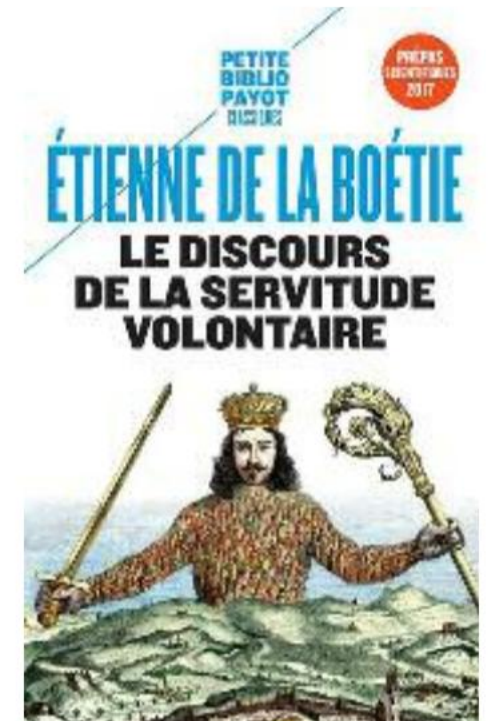
Sekseco inter la grekoj estas tute malsama ol tiu inter la judoj kaj precipe inter la kristanoj.

En arkaika kaj klasika Ateno, sekseco havis, per la perado de paiderastia, parto rilata al edukado. Ĝi estas multe pli komplika ol simpla samseksemo inter plenkreskuloj. Ĉi tio ankaŭ estas forte kondamnita. Estas pri fakte, per sekseco, superregado kaj transdono de scio de a " pli aĝa" (A erastés) sur minora en trejnado (a), sed ne "", lando infano nek ĝi estas pura pedofilio. Ĝi estas inter pubereco kaj plenaĝeco, kaj tuj kiam la eksteraj signoj de "hareco), ke la adulto » aperas (precipe la rilato estas determinita. Seksa penetrado ne estas simbole ke transdono, la vazo de scio, kiu plenigas la vazon de nescio.

L' eromenos lando) estis delogi la erastés per ĝia (forto, rapideco, eltenemo kaj kuraĝo. to Sparto, se la svatanto ne havus ĉion ĉi kvalitoj, la honto falis sur la plenkreskulon. Ksenofono, siaflanke, rekomendis ĉastan rilaton inter du. Ne estas honto fariĝi sklavo al la plenkreskulo se ni fariĝas pli bonaj. Estas iom Volontula servuteco de La Boétie. Sed se la plenkreskulo ne havas la bezonatan virton, ĝi estas hontinda trompo.

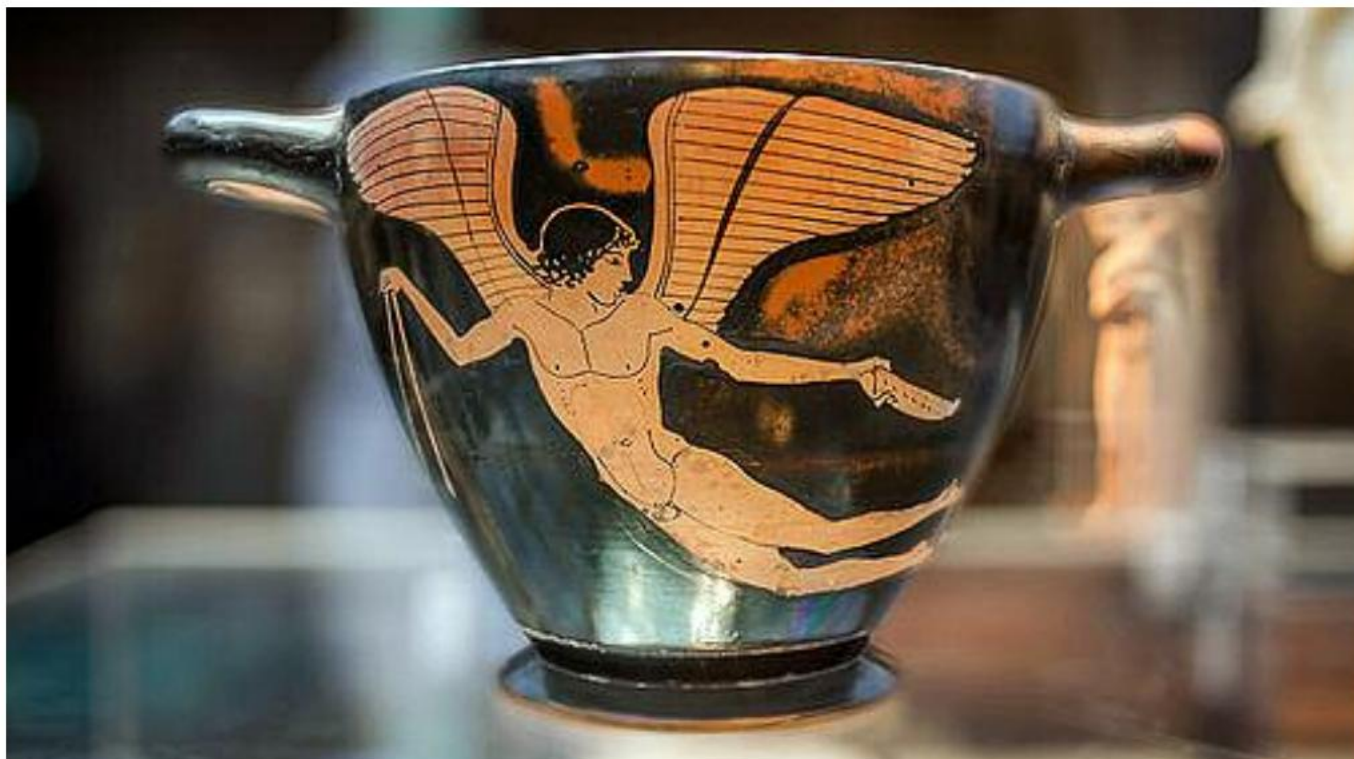
Ĉi tiuj agadoj estas ĉefe faritaj en bankedoj kiuj estas vortoj kiuj en la senco laŭvorta signifas "". Ni trinkas tie kaj oni parolas tie farante paroladojn. Tiu, kiu derogado ekskludas sin de la civitana korpo. Ĝi estas malpermesita virinoj, sklavo kaj eksterlandanoj.

Ni distingas en Atiko, la ĉielan Afroditon kaj la vulgaran Afroditon, ĝi estas iom la distingo inter sed kiuj estas la du vizaĝoj de Eros kaj ankaŭ de nedisigebla. En ĉi tiu koncepto, antikva homa naturo inkludis tri seksoj: vira, androgina kaj ina. Ĉiu homo estis duobla kun kvar manoj, kvar piedoj, du vizaĝoj metitaj unu kontraŭ la alia (kiel Janus inter la romianoj).

Androgino estis fakte la ligo inter masklo kaj ino. La masklo simbolis la Suno, la ino la Tero kaj la androgino reprezentis la Lunon. Ĉi tiuj homoj ribelo kontraŭ Zeŭso (kiel Prometeo kiu ŝtelas fajron por doni ĝin al la homoj) kiuj havis ilin tranĉitaj en du kaj tiam li petis al Apolono kunkudri ilin reen duone identa. La ligo kiu kunigas ilin tiam pasas tra la umbiliko kiu rememorigis tial la originala tranĉo.

Ĉiu homo nur volis trovi sian originalan duonon kaj komplementa. Ĝi estis la rolo asignita al eros kiu devus esti nek bela nek malbela, sed "" kiel Diotima, ĉar li estis peranto inter la mortemulo kaj la senmortulo. Homa amo do baziĝas sur la serĉado de sia " duono ". Ĝi estas iom pli poezia kaj inteligenta ol la amo malpermesita en la kristanismo. Ĝi ankaŭ estis klarigo al demando: kial la sekso de la masklo estas metita ĝuste en la sama loko kiel tiu de la ino kiel por venonta renkontiĝo? Ni povas vidi ĝin kiel la centron de la homo, ĉar ĝi estas ĉe egaldistanco de ĉiuj partoj de la homa korpo. Kiel Sokrato diris: ni ĉiam deziras tion, kio mankas, neniam tion, kio ne mankas.

Renkontiĝoj povas esti atingitaj nur en la seksa ago kiu estas egale legitime por grekoj en aliseksemo aŭ samseksemo ankaŭ vira ol ina. Estis Aristofano kiu teoriadis tiun koncepton. Laŭ

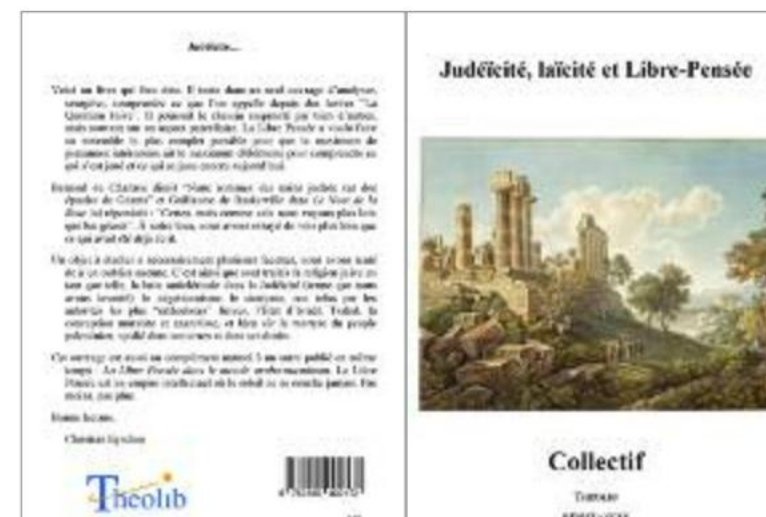
Zeŭso (legendo), se la masklo pariĝis kun la ino, ĝi estis pozitiva, ĉar la specio reproduktiĝis, se ĝi estus en la kadro de samseksemo, tiam ĝi ne farus Restis nur la komuna plezuro kaj la masklo povis kuraĝe reveni al batalo. Ĝi estis la ripozo kaj plezuro de la militisto iel, kaj ĉefe ĝi ne alportis sen konsekvenco kaj ĉio estis profito al la dioj.

Ni vidas klare, ke ĉi tiu tipo de esploroj, demandoj, debatoj ĉiam estas novaĵoj. Des pli da kialo por iri al la fonto de esplorado. Ĝi estas unu el la deziroj de nia Raciismaj Ekzegezaj Kajeroj

Niaj kolumnoj estas malfermitaj al vi por ĉi tio.

Bona legado.

kristano Eyschen

“ La Spirito estas preta, sed la karno estas malforta »
(Marko, 38)

La septembro-oktobra numero de la internacia katolika revuo
2022, havas la temon “”. Kompreneble, la demando de prapeko estas
en la centro de la demandado. Estis do normale, ke artikolo estis dediĉita al
“ Sankta Aŭgusteno », vera inventinto de ĉi tiu kulpa maŝino

Por li: “ Nia mem fragileco, prefere la kondamno de generacio ĉiu
karneco venas de malobeo estis la prapeko ke ”. Komunio
komentoj: “ Homo cedanta al volupto, li naskas en volupto, kaj

la karno naskiĝas submetita al volupto, hereda deformado per: Augustine
uzas la kontraŭdiran esprimon de si pri ĉi tiu temo, seksa deziro estas en esenco. (hereda) “peko de la naturo”. Nun, en
transdono de peko, (tiam de la karno de la naturo) uzis laŭvole, prenita Sekseco de la principo de
evidenteco el la terribelo

kiel senpoveco per unu mano, la viro nun spertas kontraŭvolajn fenomenojn, sekso
erekto kaj Ĉar la homoj generas en konkupeco, kiel
naskas karnon markitan de konkupeco. Ni do atestas “libidinigon de sekso”. Ni Ĉe Aŭgusteno,
»

Ni bone komprenas do, ke sekvante la paŝojn de ĉi tiu Patro de la eklezio, iom
ĝenita de sekseco en sia junaĝo, kiel estis la tielnomita “ sankta Tereza
de Lisieux ”, ankaŭ vera seksa obsedanto, la eklezio venis por forigi ĉiujn
sekseco. Sekso estas malbona en esenco, ĝi estas la preskaŭ obseda Diablo, tial la reprezento
naturo de Lucifero kiel deloga kopulanto.

La karno devas esti forigita por ĉiam. Sed tie, la eklezio estas devigita fari tordiĝoj, kiam ŝi volas igi ĉion kunekzisti en la tiel nomataj tekstoj "kie ni trovas ĉion kaj ĝian malon. Estas per la provo de la karno ke " sanktuloj",
sankt-
Tomaso » estas konvinkita pri la resurekto de Jesuo, ĝi estas metante siajn fingrojn en la stigmoj, tio estas konvinkita. La karno ne servas al iu celo Nekredema
io, pozitiva foje. Ŝi povas esti (oni povus diri ironie: kontraŭvole) pruvo de fido. La Spirito blovas kien ĝi volas .

Alia kontraŭdiro por la eklezio: la temo de la transsubstanciigo de la korpo kaj sango en la. Ni scias, ke ĉi tiu estas la osto de disputo inter Eŭkaristio
Katolikoj kaj protestantoj. Ĉi-lastaj pretas konfesi, plejparte inter ili interkonsentantoj, ke povas esti simboleco al tio, sed neniam a realo. Nun, precipe en Johano, la ĉeesto estas reala kaj ne estas kontestata, malsukcesante fari gravan pekon kaj blasfeman skandalon. al ĉi tiu punkto ke la karno estas esti "" . La Aglo estas a disŝiritaj dentoj kun
glutema en esenco kaj neniel repudias la karnon. Li eĉ faras unu instrumento de Dia .

Alia problemo, kiu disŝiris la eklezion dum du jarmiloj. De kia naturo estas la karno? La karno estas ankau la ne estas la Patro kaj Filo de Homo ? LA Filo eĉ malpli tiu, kies misio estas unigi Sankta Spirito
ia sintezo (Sintezo, sankta tezo, iel), ĝi estas Sankta Spirito
la kontrakto inter la du kun atestanto kiu realigas. La Filo estis naskita kaj estas tial el la karno. Estas do hierarkio inter la kaj la kiu ne estas Patro Filo
egala al Patro.

La temo estas evoluigita tiamaniere por provi riskan klarigon de la tre aktuala demando de la Sinodo pri la . Granda osto por ronĝi por la pastraro kaj teologoj. Se la Patro ne estas egala al la Filo, se ekzistis hierarkio, tiam la klerikala hierarkio (la papo ĉe la kapo de la eklezio, kun la episkopoj malsupre kaj la homoj de Dio ĉe la fundo) ne estas kontraŭdira kun la Kaj tie vi havas ĝin Sinodeco .
kial via filino estas muta. Ĝi estas iom peniga kiel pruvo: ĉio estas en ĉio ĝis la faktoroj estas elĉerpitaj kaj ĉio estas egala al ĉio,
tio estas nenio. Hermeso Trismegisto faris pli bone siatempe: . Sed asertante esti pagana ĉiuj -----
alta malalta kaj inverse estas en in karaktero
estas verŝajne iom kruta por la preĝejo. Sed kion vi volas, la karnon de la Spirito estas kelkfoje malforta.

pri ĉi tiu temo, donas la parolon al Christophe Schöborn (dominikano, Ĉefepiskopo de Vieno, kardinalo, Prezidanto de la Aŭstra Episkopa Konferenco, la leviĝanta Prelato) pri la demando de seksmisuzo en la eklezio (ĉiam ĉi tiuj karnaj problemoj). Li trovas ke ekzistas ligo inter organizita silento pri seksa misuzo kaj Konstitucio de la preĝejo estas rapida, ĉar "
disiĝo de povoj, sen iksodoj demokrati-similaj modeloj ŝtatoj en
". Demokratio en la eklezio estas ja nebla kaj kontraŭdira kun la principo de aŭtoritato: ĉio venas de supre kaj malsupreniras al la bazo, kiu devas akcepti ĉi tiu" donaco de Dio ".

Kiel nei du evidentajn faktojn:

La demando pri la celibato de pastroj ne estas vane en la temo de pastraj sekskrimoj. Por ekleziuloj kiuj havas problemoj kun sekseco (kio estas sufiĉe ĝenerala fakto en la loĝantaro), la devo de celibato estas plimalboniga kondiĉo por ilia problemoj. Kio neniel signifas, feliĉe, ke ĉio pastroj estas eblaj seksperfortantoj, ĉi tio malesperigus nin Homaro.

La nedemokratia karaktero de la Eklezia Konstitucio kaj ĝia funkcio - hierarkia strukturo certigas senpunecon por ĉiuj tiuj, kiuj havas aŭtoritaton,

rango, loko, oficejo; ĉar ne ekzistas kontraŭpotenca mekanismo ene de ĝi. La skandalo devis veni al kapo kaj la Trumpetoj de Jeriĥo estas tre potencaj por skui la muron de krimoj seksa.

Alia problemo, kiu ŝajnas ligi la cerbon de teologoj per nodoj. De kio naturo estas la geedzeco kaj la paro de Jozefo kaj Maria, gepatroj de? Tomaso de Akvino esploris la problemon, kaj ankaŭ tie, li devis eviti la problemo de la karno. Se la du ja estas gepatroj, ne estas per kopulacio seksa agado, kiu ne okazis inter ili. Sed per sperma donaco portita de Ĉefanĝelo Gabriel en la nomo de sia patrono. Li estis la unua liveristo Historio iel.

Filo de Dio

Ĝi estas la geedzeca kontrakto kaj la edukado provizita al Jesuo, kiu fondis la legitimecon de la geedzeco de la du " gepatroj ". Por li, geedzeco kaj la paro estas perfekteco ", Tomaso de Akvino certigas kvankam ne estis adulto.

Klare, ni traktas kornudon grandskale, kun GPA (ĉar Marie naskis por alia), ŝi ne faris la pekon de la karno, ĉar ŝi restis virgulino; pli bone, eĉ la naskiĝo de la infano ne forprenis ŝian himenon. Ĝi estas

tial surogata patrino esence. Jozefo estas kornudita, sed ĝi estas li, laŭ populara formulo ke "", ekde la produktado de infano (edukado de Jesuo) estas lia respondeco.

En lia apostola admono "" de la 22-an de novembro 1981, Johano Paŭlo la 2-a indikis ke la familio de Jozefo kaj Maria "" estas la prototipo kaj la ekzemplo de ĉiuj kristanaj familioj Bonega pensmaniero, kaj kia modelo! Ni tiam komprenas kial iuj diris " Familioj, mi malamas vin !".

kristano Eyschen

La sankta familio

per Cecile Vanderpelen-Diagre kaj Karolino Sağa

Tiu ĉi verko eldonita de la Libera Universitato de Bruselo estas tre interesa. Ĝi celas studi la pozicion de la Katolika Eklezio en Belgio, sed ne nur, pri la demando de familio. Li memoras ke "estas lastatempa Sankta familio » (Jozefo, Maria, Jesuo) sindonemo, devenanta de 1893 kaj ke geedziĝo ne estas sakramento. ke ekde la Laterana Konkilio de 1215. Tiu ĉi verko tre bone kompletigas tiun de Georges Duby, kiu montris la geedziĝon por la kaj la pastro fariĝas sakramento nur por "" servutuloj, kiuj enis estante nomado, kio estis honto por la loka sinjoro.

La doktrino de la eklezio estas netuŝebla: familio estas paĉjo kaj panjo kaj infanoj. Sekseco celas nur reproduktadon. Kaj infanoj havas funkcion antaŭdestinita: " Via frateto pli preferas ludojn kaj li devas esti forta, malglata kaj fratino estas pli same sentema kiel knabineto, Se la knabeto li ne povis labori, prona grandaj respondecoj, ĝenus lin, ĝenus lin ĉar a ". Ĉi tiu estas la Katolika Vulgato .

Sed sekularigo faras sian laboron. Eĉ en katolikaj establadoj por junuloj, tamen tre enkadrigitaj de la doktrino de la eklezio, vivo, do la sekso sukcesas fari sian vojon. Unu aŭtoro demandas: " Ĉi tiu nekontestebla kapablo adapto de katolikismo ne atingas sian limo, kiam la devio inter

normo prezentita plastike kaj loke farigita, kiam tro da precipe intensa intertraktataj praktikoj politikigo? ĉi tiuj demandoj estas la temo de a

»

Eĉ se ekzistas lokaj adaptiĝoj, la reguloj decidis antaŭ 4 000 jaroj aŭ 2 000 jaroj, devas apliki. Sed kia realo estas tie? Movadoj kiel

Tie

Manifestacio ĉiuj por estas sekrete antaŭenigitaj de la eklezio en ĉiuj landoj en Eŭropo kaj celu "reevangeliĝi » la malnova kontinento." Estus do je Jean Paul II, ĉe la domo de Georgo Mario Bergoglio hodiaŭ, ĉar modernigo okazus a strategio de komunikado de Por a ripeto malpermesoj ".

La eklezio estas kaptita en malvirto inter sia neŝanĝebla doktrino kaj preterpasanta vivo.

Ĝi estas libro rekomendinda al ĉiuj, kiuj interesiĝas pri ĉi tiuj demandoj.

kristano Eyschen

Tie Sankta familio de Cécile Vanderpelen-Diagre kaj Caroline Sägesser, red. ULB, 242 p., 19 €

LA Giovannali

Antiklerikalismo ankaŭ prenis la formon de popolaj ribeloj, foje kun komunistaj aspektoj, ofte asertante esti nova legado de la duoble subfosa legado ĉar ĝi subfosis la aŭtoritaton de la eklezio tiel. spirite kaj tempe.

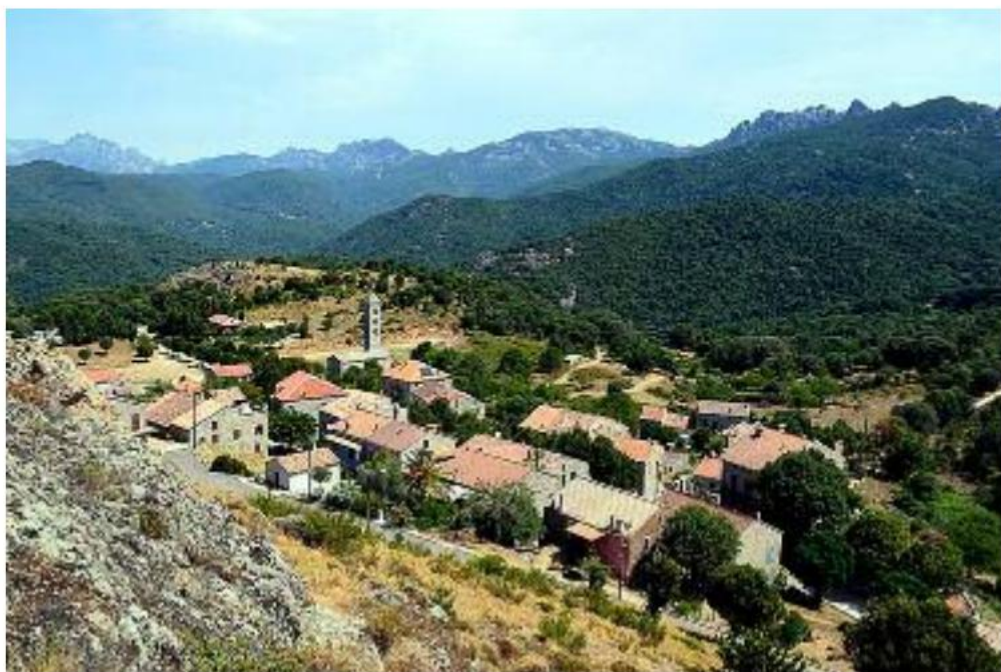
La 13- a kaj 14-a jarcentoj en Okcidenta Eŭropo spertos perfortan serion revoluciaj movadoj kiuj tre ofte havas duoblan karakteron, ŝajne kontraŭdiraj, de esti antiklerikala kaj hereza, tio estas religia.

“ La preĝejo provos, a La preĝejo sed rapide la unue absorbi novajn tendencojn, sufiĉe pasas konvinko. heredaĵo de Sankta Francisko eskapas de li. tiam ĉe la Jacopone da Todi malliberigis la spiritulojn, Sankta Francisko, kiu volis vivi laŭ la letero de la testamento en la sanktulo, ĉasitaj estas konstituitaj kiel herezuloj... La Fraticellis, eliris el la vicoj de Franciskanoj, ekstremsefrakcio. en Ilia gvidanto, Clareno, instruis la Papo tie povis nei la absolutan malriĉecon de Kristo de la apostoloj kaj sen si (1273-1317), kondamnante sin fali en herezon. kaj Ubertino da Casale, kuiristo altigitan asketismodeklarante spiritulojn en la maldormo de Joaĥiismo, konfesas kaj unu A

Decembro 30, 1317: Papo Johano la 22-a, ", precizigas la kun tie Veziko " Sancta Romana vidpunkto, kiun oni devas observi. Li malpermesastarigi ordon kaj neniun nova tie kondamnas formon de religia vivo sendependa de la klaustrataj ordenoj. Elzida preĝejoj kromen. ne plu aŭdas la ŝanĝas, aŭskultu, naskita sian potencon, siamportasozigan ricajon renovigi. se La preĝejo naskita ne volas ".

La dolĉanoj, studataj de nia kamarado Marcel Picquier, estas ankaŭ alia formo de tiuj egalrajtaj, kontraŭklerikaj kaj religiaj sektoj. Ili estis viktimoj de krucmilito finiĝanta kun ilia ekstermado kaj la mortigo de Dolcino kaj liaj ĉefaj deputitoj. Ni ankaŭ povas mencii la husanojn aŭ la kataroj, eĉ la anglaj lolardoj.

Neniu loko en la Okcidento evitis ĉi tiun socian kaj politikan pliigon

Ĝi estas en la Alta Rocca (monta regiono kiel ĝia nomo sugestas) en la sudo de Korsiko, en la vilaĝo Carbini kie la movado de "Aŭ" Giovannioli ". La frateco estis fondita fare de terciara franciskano de Marsejlo en 1352 frato Johanne Martini, vikario de la Reverend Father ĝenerala ministro en la insulo Korsiko de la tria ordo de Saint-François (estas eble sed ne konstatite ke la fondinto donis sian nomon - sian antaŭnomon, fakte - al la movado.)

Ghjunnali »

Kiel aliaj nuntempaj movadoj, ili kritikis al la Papo kaj la eklezio ilia riĉeco, ilia cinikismo kaj ilia distanco de malriĉeco evangelia.

Frateco baziĝas sur malriĉeco, humileco kaj ofero. Ŝi predikas kunigo de ĉiuj riĉaĵoj, aŭ pli precize, de ĉiuj varoj. P. Arrighi mencias la ekziston de "" . Kaj, de ĉi tio interhelpa fonduso vidpunkto, ĝi markas specifecon (kiun aliaj movadoj posedas sed ne ĉiuj) komunista, eĉ se ĉi tiu komunismo estas frustrita. Viroj kaj virinoj estas egalaj, kiuj kondukos la eklezion en rimarkindan perversecon konsideru, ke estas kunigo de virinoj ĉar, ĉiukaze, ili ne povas esti egalaj al viroj!

Ch. Santoni konsideras, ke ĉi tiu fratara faras " figuro de antaŭuloj de la Frank-reala Masonaĵo konjekta... sekulara, egaleca frateco en unu ". Koncerne al diversaj akuzoj pri satanaj praktikoj, orgioj, strangaĵoj, neniu

tenas. Ili estas nur la frukto de la Inkvizicio. Aferoj disvolviĝos logike: rifuzante la riĉecon de la eklezio, ili decidis ne Giovannioli ne plu pagas impostojn al la episkopejo de Aléria.

Kiel ĉiam, la eklezio estas malinteresita pri konjektaj hipotezoj sed ne povas akceptu, ke lia tempa potenco estas pridubita. Tiuj ekskomunikitaj de la episkopo, Giovannioli estas ekskomunikaj konfirmitaj malgraŭ malliberigo de la Ĉefepiskopo de Pizo, de papo Inocento la 6-a.

Ni povas supozi ke la movado estis gajnanta en amplekso ekde en 1362, la Papo Urban V decidis pri krucmilito (unu el liaj unuaj decidoj ekde elektita en 1361!) kontraŭ tiu ĉi samideanaro kiu estos masakrita ĝis la lasta kaj la vilaĝo de Carbini eldetruita (restaĵoj studitaj de lastatempa arkeologio konfirmas la faktojn).

Laŭ buŝa tradicio, ĝi estis ĉe la piedo de la Ghisoni-montoj ke grupo de pluvivantoj estus bruligitaj kaj la homamaso, movita antaŭ la piroj, kantis la oficejon de mortintoj, la lastaj vortoj de la preĝo estis eĥitaj de la montoj, ĉar nomitaj " Kyrie Eleison "Kaj" Christe Eleison ".

Alia elemento raportita de tradicio: " Annunziata estus rekoninta la korpo de frato inter ili volis enterigi ĝin. Si do estis bruligita en la tago de Pasko ".

Estas interese vidi, ke popola tradicio prenas la flankon de la viktimoj kontraŭ la ekzekutistoj, tamen en mondo forte regata de la eklezio kaj tiu kompato al la unua daŭros.

Jen la Ruzo de la Racio, kara al Hegel.

Tiuj kiuj batalis la eklezion en la nomo de estis ekstermitaj, en la nomo de Kristo ĉe la preĝejo. Sed, agante kiel sangaj ekzekutistoj, do, la eklezio perdis sian apartan (spiritan) karakteron en la okuloj de kredantoj kaj preparis la perdon de ĝia tempa karaktero, pravigita de la Spirita.

Kiam estis Lumoj kaj la Franca Revolucio alportis la akuzon kontraŭ la eklezio fanatikeco, ili venĝis siajn antaŭulojn, la herezulojn.

Jean Marc Schiappa

ĉirkaŭ la Kataroj

Longe antaŭ komunismo, fantomo hantis Eŭropon: tiu de la katara epopeo kiu ne estas sen malproksima ligo kun komunismo. Ambaŭ spertaj iliaj krucmilitoj kontraŭ, iliaj martiroj, iliaj viktimoj kaj ili estis portantoj de espero. Sed feliĉe, ni ne finis kun socialismo. Kaj ŝi fosas nu denove, la Maljuna Talpo .

La kulmino de la kontraŭ-katara subpremo estis la tiel nomata "krucmilito" kiu daŭris de 1209 ĝis 1229. de la Albigeoides Verko de Michel Roquebert, Historio

Kataroj montras, ke estas foje longa vojo de legendo al realo. Necesis a jarcenton post la fino de la krucmilito por relative ekstermi Katarismon en kio fariĝus Langvedoko.

Krucmilito (1209-1229) preteriris terurite la tiaman barbarecon, kiu jam estis Abomeno. La Inkvizicio elfosis la mortintojn, metis ilin sub juĝon (ni imagas la rajtojn de la defendo) kaj bruligis ilin pro herezo. Religio kiu ataki la mortintojn estas nur vomo de la animo.

Por la aŭtoro, la dualismo sur kiu baziĝas katarismo (sed ĝi ne estas la sola) estas la infana malsano de Katolikismo. Por la kataroj, kiel por la Valdensanoj kaj la bogomiloj, estis neeble, ke malbono povus esti kreita, do estis alia demiurgo (ne egale al Dio), kiu ĝin elpensis.

Estis do necese ke la katara pastraro dekroĉu sin de la materia vivo por akiri la Savo. Sed samtempe, la nocio "" ne estis solvo de **Perfekta** amaso, ĉar tio kondukus al la formorto de la loĝantaro. Kopulacio ne faras nur kreis novajn malliberejojn. Vi ne devus manĝi viandon, esti edziĝinta, havi seksajn rilatojn... Ili pelis la monaĥismon kaj cenobitismo.

Sed krom tio, la homoj estis vokitaj esti "", la Bonuloj kaj la Bonaj Bonaj kristanoj kaj bonaj kristanoj Sinjorinoj. Ili havis devon

laboru kaj perlaboru sian panon per la ŝvito de ilia frunto. Ili malamamis tiujn, kiuj vivis sur la dorso de aliaj, unue kaj ĉefe la katolika pastraro. Ili rifuzis la mortpuno, ĉar por ili "". Ili ne faras Ne juĝu juĝita kaj vi ne estos ne kredis je la releviĝo de la mortintoj, la savo koncernis nur animojn.

La kataroj refutis ke Kristo fariĝis homo kaj malakceptis la dogmon de la karniĝo. Jesuo homo kaj la krucumo estis nur ŝajno. Tie ne havis ĉeeston de karno en la armeoj. Ili neis la Filo de Dio sakramentoj de bapto truditaj al infanoj, tiu de geedziĝo, de konfeso kaj ke Jesuo estis la filo de Maria. Ĝi estis pura docetismo.

Ni komprenas la malamon de la katolika pastraro: Katarismo neis al ili ajnan utilecon. Tamen, Katolikismo ripozas nur sur la ekzisto kaj sakraliĝo de sia pastraro.

La sola, kiun evangelio, estis tiu de Jean. Ĉi tio verŝajne estas kial

ĉi tiu ofte, erare kiel mi montris en teksto, estis prezentita kiel "pli ol Jesuo, la fama" De la skribaĵoj Ĉu Saint-Jean estas gnostikuloj? gnostika ". Ili metis precipe antaŭen Sankta Spirito parakleto " de Jean.

Tamen, ekzistas neniu kompleta identeco kun la Bogomils, la Bougres kaj la " bulgaroj » el kiu devenas ĉiuj ĉi nomoj. Estis la Romkatolika Eklezio kiu asimilis ilin en la sama malamo kaj subpremo. Oni devas diri, ke ekzistis publikaj teologiaj konfrontiĝoj inter kataroj kaj eminentuloj katolikoj, kaj ke la polemiko malofte turnis al la avantaĝo de la prelatoj.

Estis papo Inocento la 3-a kiu lanĉis la Li petas subtenon Krucmilito de albigenso de reĝo Philippe Auguste kiu ne tre volis respondi pozitive. Ŝia

filo "" Sankta Louisa estis pli akceptema, sed li mortis en Tunizo en alia krucmilito manieroj de Simon de Montfort kaj li nur poste revenis por pligrandiĝi.

teraj. Philippe le Bel, de 1290, interesiĝis ankaŭ pri ĝi, precipe por profiti el kaj vastigi la aktivaĵojn de la Krono.

Dominique de Guzman tiam iĝis Dominique kaj fondis la ordon de la Hundoj de Dio en aprilo 1215. Fratoj Predikistoj diris dominikanoj , LA " domini canis

Ili estas tiuj kiuj portos la plej grandan parton de la ŝarĝo de Inkvizicio. Estas reliefigi tion

Dum la subpremo kontraŭ la kataroj, ekzistis konstanta konflikto en la preĝejo inter la Dominika Inkvizicio kaj tiu de la episkopoj. Ĉi tio estis, en ĝenerala regulo, pli "" aŭ malpli indulgema ol la Papa Inkvizicio. Ankaŭ tie, la lukto por potenco ekzistis. Ĉiu laŭvice portis manikon en la ludo.

Ekzistis eĉ momento, kiam la Papo retiris la akuzon de la Inkvizicio de dominikanoj konfidi ĝin al la franciskanoj, spirite pli proksime al la Kataroj. Sed la dominikanoj rapide ordigis la aferojn kaj rekomencis sian oficejo. Inter 1259 kaj 1328, ekzistis 31 inkviziciistoj. Katarismo estas sendube iom rilata al la disiĝo inter la franciskanoj (Ordo de Neplenaĝuloj) kie aperis movado: La Spirituloj en Francio, la Fraticelles en Italio kie ni trovas Fratojn, laikojn,. Reklamante la Disbatas kaj Beguinoj malriĉeco, multaj el ili estis pelitaj el la preĝejo fare de la papo.

La sekulara kaj arma brako de la krucmilito estis konfidita al Simon de Montfort kiu tiam akumuliĝis gigantaj materialaj varoj ŝtelitaj de la kataroj. La brako religiema estis Arnaud Amaury, bela estaĵo en hejmpunitaj robj. Estas li, kiu lanĉis, dum la masakro de Béziers: "". La eklezio parolis pri Mortigu ilin ĉiujn, Dio rekonos la lia ! 20,000 mortoj dum tiu ĉi kapto de la grandurbo. Estis ankaŭ perfortaj konfliktoj inter la du "ekskomunikitaj por brako ". Simon de Montfort estis ebena tempo.

La 23-an de junio 1215, ĉe la sieĝo de Tuluzo, li estis mortigita prenante kuglon en la mezo. kapo kiu senkapigis lin. Kardinalo Bertrand transdonis sian tutan posedaĵon al sia filo, Amaury de Montfort kiu tuj daŭrigos la krucmiliton.

La krucmilito ne estis amuza por neniu. Estis trinkaĵoj kaj malsukcesoj sur ambaŭ tendaroj. Situacioj turniĝis kiel gantoj, la

la hieraŭa venkinto fariĝis la morgaŭa venkito kaj ĉefe katarismo, solide establita en la fameco, konstante renaskiĝis en multoblaj formoj. Ni tamen rimarku, ke komence temis ĉefe pri la nobeloj, la metiistoj, homoj de robo kaj oficoj kiuj ampleksis la Kataran kredon. Estis eĉ multaj katolikaj kavaliroj kiuj batalis kune kun la estis forta deziro batali kontraŭ la invadantoj de la Nordo, la francoj.

Perfekta ,

Raymond VI, tiam Raymond VII de Tuluzo uzis ĉiujn rimedojn por rompi la krucmilito, siavice, ili havis la subtenon de la papoj, la reĝoj de Francio kaj Aragono (la estonta Langvedoko estis vasalo de kaj la Reĝo de Francio kaj Aragono). Tie ebleco konsistigi katalunan regnon inkluzivante la du partojn apartigitajn per la Pireneoj estis malproksime de nerealigebla tiutempe.

La konflikto havis gravan eŭropan dimension pro la implikiĝo de la papofico, de Francio, de Hispanio, de Anglio (ĉi tio mordis en la landojn de Akvitanio ankaŭ vasalo de Jean-sans-terre) kaj eĉ de Italio (kie la kataroj trovis rifuĝon).

La Krucmilito finiĝis kun la malvenko de la Nordaj Krucistoj. Amaury de Montfort subskribis sian kapitulacion la 14-an Januaro 1224 en la manoj de la grafoj de Tuluzo kaj Foix. La nordaj invadantoj revenis, sed kelkaj akiris posedaĵon

konsiderinda. Tamen, la Inkvizicio daŭrigis sian laboro de subpremo kaj ekstermado por ankoraŭ jarcento por venki katarismon.

Estis tiam ke alia ludo de malsaĝuloj estis ludita. La Papo ulcerita de la malvenko de la Krucmilito, turnos sin al Philippe Auguste por ke li prenu la krucon kaj entreprenas novan krucmiliton, kiu, ĉi tiu, estus reĝa. Sed la reĝo mortas kaj lia filo Ludoviko la 9-a (la estonta Sankta Ludoviko) akceptos poste, sed li ankaŭ foriris al " " kie li mortis. Estas do lia filo Philippe III la Aŭdaca kiu faros la krucmiliton kaj gajnos ĝin ĉi-foje. Sed por atingi tien, ĝi estis batalo al la morto kaj konstanta poker-mensoganto inter la papofico kaj la monarkio, ĉiu prezentante neakcepteblajn kondiĉojn al la alia.

Kun la reĝa krucmilito kaj ĝia fino, kaj la papaj kaj lokaj Inkvizicioj povis okazi. deplojiĝis kaj ĝi estis denove abomenaĵo. En April 1243, la decido konfiski kaj detrui Montségur, la lastan forteron videbla de Katarismo. Ĉi tio apartenis al gravaj nobelaj familioj kiuj aliaj nobelgentoj volis anstataŭi. Ankaŭ la religia demando estis tie preteksto kaj rimedo por atingi tiun ĉi finon de rabado.

Historiistoj konsideras, ke mil katharaj kredantoj (laikaj, militistoj) vivis tie Perfekta kaj Perfekta , dum la jardekoj, kio estas tre signifa. LA castrum estis prenita, post multaj kolizioj kaj regula sieĝo, meze de marto 1244 kaj ĝi estis la 16-a de marto (tago de ekposedo post periodo de 15 tagoj en armistico) ke la granda paliso estis tenita (sen iu ajn juĝo) kiu vidis pereii 224 Bonaj Viroj kaj Bonaj Sinjorinoj.

La organizo de la Katara eklezio estis frapita terure kaj preskaŭ tute senkapigita post la kapto de Montségur. Multaj kredantoj faros ekziliĝinte en Lombardio, tiam tolerema. Sed la renversoj en sinsekvoj princaj aŭtoritatoj poste permesis la ĉeeston de la Inkvizicio kiu devigos la Kataroj iri en ekzilon denove. Multaj, nostalgiaj pri la lando, revenos en Langvedoko kie multaj estis denunciataj, rekaptitaj, juĝitaj kaj bruligitaj. Dum ilia ekzilo en Lombardio, ili ne integriĝis en la loka Katara eklezio, tiel montrante, ke por ili ekzilo povus esti nur provizora.

Tamen, ekzistis pliiĝo komence de la 1300-aj jaroj kiam la Katara eklezio estis renaskita. el siaj cindroj, profite de malpli forta dualismo kaj vera pedagogio de konvertiĝo. Ĝi tiam ekregis inter almozuloj, metiistoj kaj kamparanoj. En la 125 lokoj kie studo estis farita dum ĉi tiu periodo, ni vidas ke la Katarismo fariĝas populara religio. En 1329, la lasta mortintoj elfositaj kaj la vivantoj. La piro ĉesis poste, pro manko de fuelo sen dubi.

Paradokse, kio montras la forton de ilia mesaĝo, ilia malapero nutros la voko al la tonsuro de multaj por la Ĝi restos longe Mendoj almozuloj . de la kataroj en Bosnio, la "" vane provis kreskanta Sankta Seĝo krucmilito por ekstermi ilin. Tiuj, kiuj estis nomitaj "konservitaj ĝis LA Kristanoj de Bosnio » se la alveno de la turkoj en la 15-a jarcento, tiam ili konvertiĝis al Islamo. Ili estas ankoraŭ hodiaŭ persekutataj de kroataj katolikoj kaj serba ortodoksa. Ĝuste en Bosnio ni ankoraŭ povas vidi la lastajn tombojn Kataraj eminentuloj.

La fantomo de katarismo ankoraŭ hantas niajn tagojn

La grandega intereso de la citita verko estas, ke ĝi estas malproksime de ajna manikeismo aŭ pseŭdo-materialisma analizo. La subpremo de katarismo estis religia, sed ne ke. Ĝi estis ekonomia, arma, politika, sed ne nur tio. Jen kio klarigas la renversoj de aliancoj, kiuj estos la signo de ĉi tiu abomeno. Ne ekzistas ne unu kaŭzon, sed plurajn, por klarigi kio okazis tiam.

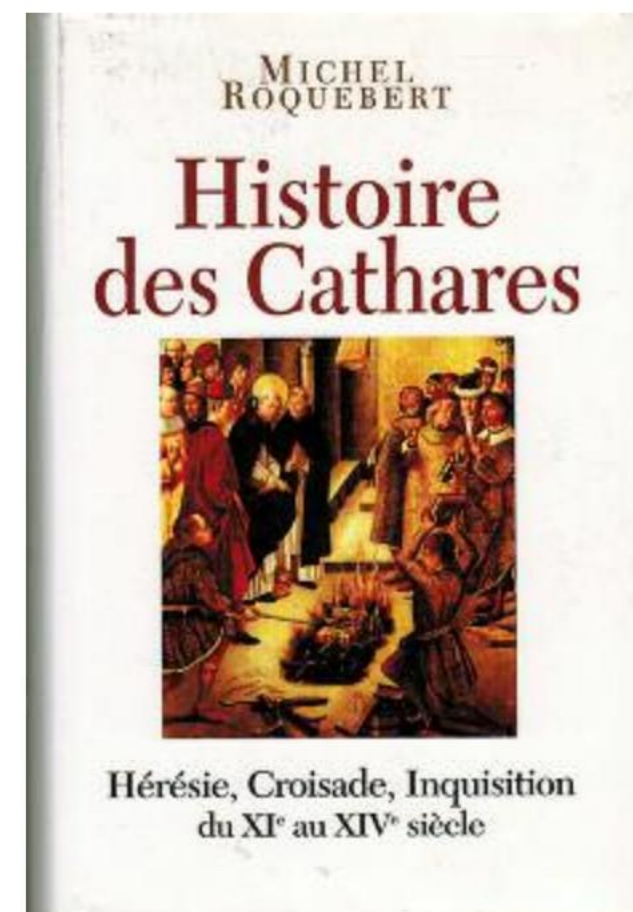

Lokaj sinjoroj ankaŭ atakis la posedaĵon de rivaloj, kvankam ekzistis neniu neniu kataroj sur la landoj, kiujn ili avidis. Eĉ la legato Arnaud Amaury devis denuncu ĉi tion. Ĝi estis komence milito de religio. LA konfliktoj por riĉeco vidos princojn, reĝojn, Inkviziciistoj, prelatoj, papoj por akiri ilin.

La krucmilito estis kampo de ruinoj kaŭzantaj kolapson de la populacio kaj la ekonomio. Vatikano kaj la Regno de Francio triumfis en a venko ĉe la Pyrrhus . Ili ankaŭ gajnos preskaŭ eternan markon de malestimo kaj honto. La homa konscienco tiam ĉiam estos ĉe la flanko de la viktimoj kaj ne insidmurdistoj en hejma aŭ kiraso.

Ĉi tiu libro fascinis min, mi povas nur rekomendi ĝin al vi.

kristano Eyschen

Historio de Kataroj - Herezo, Krucmilitoj, Inkvizicio, de la 11-a ĝis la jarcento , Michel Roquebert, red. France Loisirs, 538 p., 11 € en Poŝformato

Kritika Vortaro de la Evangelioj
per Gerard Lopez kaj Pierre-Yves Ruff

Krei tian vortaron, el la raciisma vidpunkto entute, ne estas ne malgranda heroaĵo. Neeviteble estas truoj en la raketo. Sed la La veto de la aŭtoroj estas bone plenumita kaj ĝi estas io solida al kio ili liveras legantoj.

Ankaŭ tie ofte ĉeestas humuro. Do en la debato ĝi estas kanonikaj apokrifaj evangelioj, menciis la bonegan formulon de nia iama kamarado Georges Las Vergnas: " Kanonika estas A apokrifa kiu sukcesis ".

Punkto estas longe detala kiu ne estas minora. En la multaj oni diras evangelioj, fojoj, ke oni ne prononcu la nomon de " Patro » pri ĉio, ĉar ekzistas nur unu kaj ĝi estas Dio. Krom, " " estas uzata la tutan tempon, se nur por pastroj kaj abatoj. Aliflanke, kial vi vokis la fidelulojn de nomo de " ", kristanoj (Kristo), dum ĉio estas indikita kiel Filo »

venante de " Patro" (Dio) ?

En la multaj debatoj, kiujn ni havas kun protestantoj (Bibliaj Grupoj Akademianoj), kio ĉiam okazas kun granda ĝentileco kaj ekzempla korekto, la debato pri prapeko kaj la nebla klarigo: kial " " lasas komentojn pri la neriparebla al siaj infanoj kaj punas ilin pro tio? La kontraŭaĵo estas nesolvebla.

La aŭtoroj citas Ferdinand Buisson: " A Dio kreinto, laŭ sia fronte la viro submetante sekve, al sufero en kiu li cedas, la kondamnante en li kaj lia posteularo, Ne nur al la sed al punoj eterna, do, ĉe mortintoj, post certa nombro da

jarcentojn, sendante sur unu mortas sia kruco por savi la malgranda nombro de tiuj
 tiujn, kiuj kredas je li kaj al tiuj, nur estanta feliĉon pretere
 tomo... Ĝi ne estas nur la naiveco de simpla filozofio ĉi tio tro da
 universala historio kiu malfaciligas al homo fari ĝin nia tagoj
 lia, ĝi estas antaŭ ĉio a morala neebleco, kiu malhelpas ĝin. »

Mi notis foreston, kiu povus esti traktita en la sama vejno. La de Jesuo de Johano la Baptisto ankaŭ Bapto
 estas nesolvebla kontraŭdiro. Se Jesuo estas bona
 Kial Filio de Dio baptita? Aŭ Dio, eble li estis
 homo kaj iom post iom fariĝis ĉi tio pruvus Marcion kaj Dio, precipe post ĉi tiu bapto. Sed
 ĉiuj tiuj, kiuj pensas, ke Jesuo estas unua
 homa. Aŭ filo de Dio Aŭ filo de homo, necesas elekti.

Amantoj de raciisma ekzegezo sendube trovos tion, kion ili serĉas
 en ĉi tiu verko.

kristano Eyschen

Kritika Vortaro de evangelioj, Gérard Lopez kaj Pierre-Yves Ruff, red. Théolib, 294 p., 25 €

La atesto de Flavio Josefo
pri Jakobo, frato de Jesuo

Kelkaj nekristanaj aŭtoroj estas kutime prezentitaj por atesti tion
Jesuo ekzistis: Flavius Josephus kaj lia Atesto Flavianum, Tacitus kaj lia rakonto
el la persekutoj de Nero Christiankontraŭ, Plinio la Juna kaj lia enketo pri
la kristanoj de Bitinio, same kiel aliaj poste kaj eĉ malpli kredindaj.

Josefo, Tacitus kaj Plinio skribis inter 90 kaj 120, du aŭ tri generacioj poste
la supozita morto de en tempo kiam kristanismo komencis sian
ekspansio. Ni povas do forĵeti iliajn atestojn pro la simpla kialo, ke ili ne faras
ne (aŭ eble ne) provizas sendependajn atestojn de kristanoj. Ĉi tio
ke Tacitus, Plinio la Juna kaj povas Atesto Flavianum rakontu al ni pri Jesuo
tre bone venas de kristanoj. Tiuj ĉi tekstoj ne pruvas la ekziston de Jesuo.

La sola escepto estas la alia trairejo de Flavius Josephus Antikvaĵoj juda
mencianta kie ni ekscias, ke en la jaro 62 la ĉefpastro Anan "
Sinedrio, tradukita antaŭ li Jakobo, frato de Jesuo nomita la Kristo, iuj kaj
aliaj, ilin, ke ili malobeis la legxon, kaj li sxtonmortigis ilin, akuzante ilin ". Anan estos
eksigita pro ĉi tiu krimo kaj alia ĉefpastro estos nomumita. Nenio alia estas
diris, nek pri nek pri Jacques, Jesuo.

Mi ne povas konsideri ĉi tiun trairejon kiel kristana origino. Mi ne vidas
ja neniun kialon pensi, ke kristanoj estas ĉe la origino de ĉi tiu rakonto
ĉefpastro eksigita pro malobeo de la leĝo. La ekzisto de Jesuo
do pli ol ĉi tiuj malmultaj vortoj: "en teksto de la frato de Jesuo vokis Kristo " renkontis
Jozefo. Estas do konvene ekzameni ilian aŭtentikecon.

estas tute ebla ĉe kristana aŭtoro ĉar ni renkontas ĝin, kun la samaj grekaj vortoj, en Mateo 1.16: " Jozefo, edzo de Mary, de kiu Naskiĝis Jesuo vokis la Kristo ".

2) Origeno estus atribuinta al Josefo tion, kion li legis en Hegesipo (ĉirkaŭ 180).

Necesas imago kaj bonvolo por legi en Hegesipo la ideon, ke la murdo de estas la kaŭzo de la ruino de Jerusalemo. Aliflanke ĉi tio ideo estas tre klara en Origeno: " Flavio Jozefo [...] diris tion ĉi okazis Dio, en sia karnsubmetiĝo pro tio, kion ili kuraĝis Jakobon, la fraton de Jesuo, nomatan Kristo ". Krome, mi dubas ke Origeno povis trifoje konfuzi Jozefon kaj Hegesipon.

Ĉi tiu malsukcesa argumento permesas al Bardet kredi je la aŭtenteco de tio trairejo pro la sola kialo, ke preskaŭ ĉiuj kredas je ĝi.

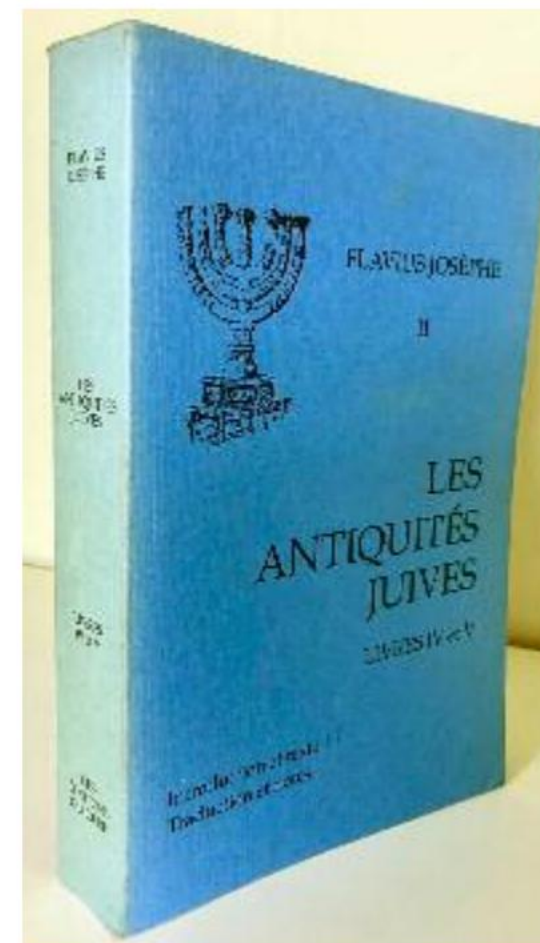
Resume, kion ajn diras la specialistoj, mi vidas nenion kiu kontraŭas tion " LA frato de Jesuo vokis Kristo » estis enkondukita de kristana mano en la libro 20 el Judaj antikvaĵoj de Flavius Josephus.

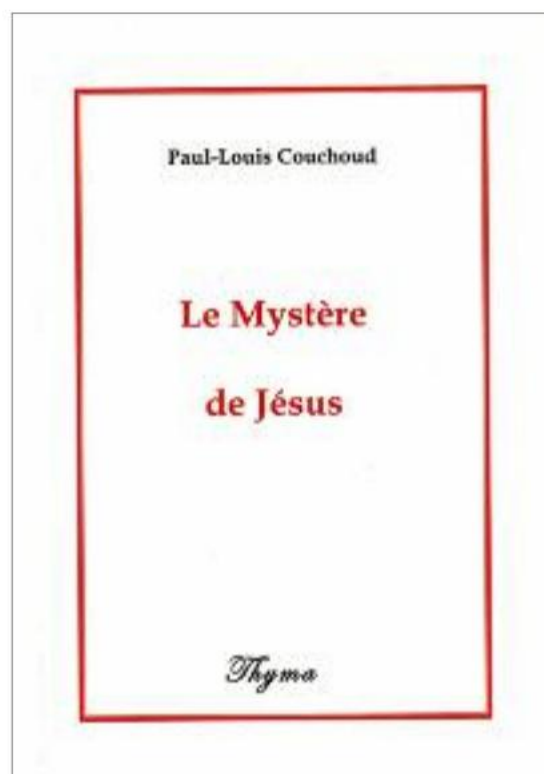
Konkludo

Eblas, ke la vortoj " " estis aldonitaj per la frato de Jesuo vokis Kristo kristana kopiisto je la fino de frazo de Josefo. Mi eĉ konsideras, ke ĝi estas probabla, notinte, ke tiaj modifoj estas atestitaj en Josephus, precipe koncerne Jacques .

Jen do la lasta bona argumento favore al la ekzisto de Jesuo kiu malaperas.

Nikolao Burĝo
aŭtoro de inventaĵo nomita Jesuo

La mistero de Jesuo de Paul-Louis Couchoud

Nia amiko Gérard Lopez havis la feliĉan ideon reeldoni ĉi tiun verkon, kiu estas preciza kaj rezonita respondo al la klerikala formulo "", en la debato pri reala aŭ La manko de pruvo ne estas pruvo de la foresto mita ekzisto de la nomita Jesuo, Kristo de sia stato asertita de la eklezio.

Ni konas la faman formulon de Charles Guignebert en Tiberias: " Jesuo ekzistas, Mi vidata la lago ". Ĉi tiu profunda studo tute malkonstruas la tezon de "(La Tezo de Renan). " Kristo " fakte ekzistis havante midrash, kio estas a La judoj elstaras klarigon la bildo, spirita celita pura rakonto kaj kun komprenigi ĝin estas fakto, dum unu tiu Ni volas la kernon de legendo la judo, ĝi estas ideo por a ".

La unuaj rakontoj pri ĝi faras ĝin Jesuo kaj ne homo. Jen la tezo de Paul kiu tiam estas eksterpolita de la multe pli posta, evangelioj, homa dimensio al. Laŭ Couchoud, da skribaĵoj de Paul devenas de proksimume 50-55 de la vulgara epoko kaj la evangelioj ĉirkaŭ 80-120.

Kaj tie estas kie t. Kie ni povas klarigi, ke ĉi tiu viro kaj ke li estis baptita de Jesuo estas filo de Dio, Johano la Baptisto? Ĉu ni povas prudente baptanta estante ĉe la origino, estas nenio antaŭe, do neniu bapto. En teorio, estas en lia nomo ke ni baptas, sed ni ne povas bapti lin, ĉar li estas la fonto de ĉio... Laŭ Paŭlo: " Jesuo la filo de la nevidebla Dio, Maljunulo estaĵo, ĉar en li estis kreitaj ĉiuj estaĵoj, ĉiuj kaj ĉiuj plu ĉieloj kaj tero. » Se ni baptas Jesuo, estas ke li ne estas Dio. La kontraŭdiro estas nesolvebla.

Alia debato, ĝi ekzistis " kristanismo kiu provas tion Jesuo havis ". Kiel mi diris en televida debato fronte al ĉi tio ŝanceliĝanta hipokritulo de Odon Vallet: ni scias ĉion pri la Laponio, de bridobredado, de la ludilfabriko, " ĝi estas evidente la Patro Kristnasko » (dankon al Pierre Girod por la argumento).

En ĉi tiu homera debato kie mi havis ĉiujn kontraŭ mi, ĉiuj kristanaj sentemoj kaj eĉ Islamo, Odon

Vallet ŝanĝis sian pozicion kvar fojojn pri la ekzisto de fiŝo, kiu estas la kristana Jesuo . Ĝi ne plu estas la simbolo, ĝi estas la angilo!

Estis provo kunfandi du tezojn: la reveno al tero Mesio baldaŭ por savi la judan popolon, jen la pozicio de Johano en lia Apokalipso kiu anoncas la finon de la malnova kaj la nova komenco baldaŭ. A apokalipso estas rakonto de la lasta tago revelacio.

Sed ĉar ĉi tio ne venis, la laboro de la evangeliistoj estis elpensi a nova rakonto "" kaj ĝia reveno multe poste, ĉe la fino de la tempo. Estis provo konekti la kaj Pacienco, ĝi venas, ne ripeti kaj la la la burnous.

Sed ni ankaŭ ne tro humanigu ĝin kaj donu al Jesuon "kaj precipe ĝian eblan revenon, kiu sonis dia » kiel alvoko al ribelo.

L'Apokalipso esotera rakonto kiu celas kunigi la kaj la Antikva Nova Volo en voko batali kontraŭ la nova Babelo (aŭ foje la surtera Jerusalemo). Sed ĝi devis esti akvigita laŭdezire por malfortigi sian celon: detruu tempan potencon (Romon ĉi-kaze) tiel ke tio estas akceptebla

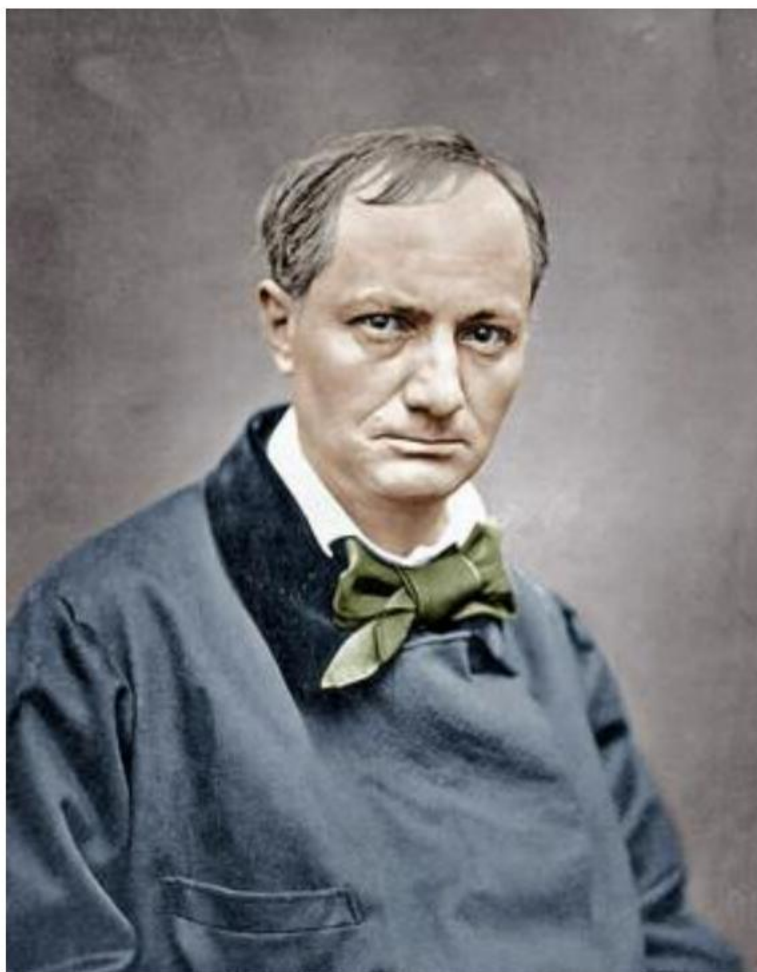
de la Romia Imperio. Kiam Konstantino iĝis kristano, kaj determinis kio iĝis kanonika. kristano , kiam la eklezio amasiĝas, tiam la Evangelio de Johano

Kanono

Por legantoj interesitaj pri ĉi tiuj demandoj, mi rekomendas ĉi tiun verkon kiu estas tre bone verkita, argumentita, instrua kaj legas tre agrabla.

kristano Eyschen

LA Mistero de Jesuo de Paul-Louis Couchoud, red. Thyma, 154 p., 16 €

La Neo de Sankta Petro

De Karlo Baudelaire

Kion do Dio faras kun ĉi tiu inundo de anatemoj?
 Kiu ĉiutage supreniras al sia kara Serafim?
 Kiel tirano plenigita je viando kaj vino,
 Li endormiĝas je la dolĉa sono de niaj teruraj blasfemoj.
 La ploregoj de la martiroj kaj la torturoj
 Estas sendube ebriiga simfonio,
 Ĉar, malgraŭ la sango, kiun kostas ilia plezuro,
 La ĉielo ankoraŭ ne kontentiĝis!
 -Ah! Jesuo, memoru la Ĝardenon de Olivoj!
 En via simpleco vi preĝis sur viaj genuoj
 Tiu, kiu en sia ĉielo ridis pro la sono de najloj
 Kiajn malnoblajn ekzekutistoj plantis en vian vivan karnon,
 Kiam vi vidas kraĉi sur vian diecon
 La kanajlo de la gardejo kaj la kuirejoj,
 Kaj kiam vi sentis la dornojn sinki
 En via kranio, kie vivis la grandega Homaro;
 Kiam via korpo estas rompita de la terura gravito
 Etendis viajn du disvastigitajn brakojn, ke via sango
 Kaj via ŝvito fluis el via pala frunto,
 Kiam vi estis metita antaŭ ĉiuj kiel celo,
 Ĉu vi sonĝis pri tiuj tagoj tiel helaj kaj belaj
 Kie vi venis por plenumi la eternan promeson,
 Kie vi paŝis, surĉevala sur milda azeno,
 Vojetoj ŝutitaj de floroj kaj branĉoj,
 Kie, kun koro ŝvelinta de espero kaj kuraĝo,
 Vi vipis ĉiujn ĉi tiujn malnoblajn komercistojn per via tuta forto,
 Kie vi estis finfine majstro? Ne havas penton
 Penis vian flankon pli ol la lanco?
 — Certe, mi foriros, miaflanke, kontenta
 De mondo, kie ago ne estas fratino de sonĝoj;
 Mi uzu la glavon kaj pereu per la glavo!
 Sankta Petro neis Jesuon... li faris la ĝustan aferon!

Charles Baudelaire, LA Floroj de Malbono , 1857

Kompreneble, ni trovas inter pluraj Patroj la citaĵon de la matea orakolo. LA kvin plej malnovaj referencoj - se ne aludoj - al verso 18 troviĝas en Origeno, Tertuliano, Hippolito, Cipriano de Kartago kaj Hilario de Poitiers. La loko Mi mankas ĉi tie, sed mi montris aliloke (kp.) ke la LA Malantaŭ la kulisoj de la Gloro referenctekstoj de tiuj Patroj estis objektoj de interpoladoj kiuj kontraŭdiras ilia ĝenerala ideo, kaj ke tiu ĉi ĝenerala ideo ne baziĝas sur verso 18, sed sur unu el tiuj, kiuj antaŭas aŭ sekvas ĝin.

Origeno tamen interesas ĉi tie. En volumo 12, 10-14 de lia Komentari pri la evangelio de Mateo, la saĝulo de Aleksandrio longe paŭzas sur la orakolo. Li elpensas la jenan penson: Se vi imagas, ke [...] la preĝejo nur apostolojn? [...] Do Pierre, ĉu vi faras el Jean kaj ĉiu el la donita de la Eternulo? nur Petro estis la ŝlosiloj de la ĉielo regnon havas ricevos Aŭ se la donita kombinaĵo de ŝlosiloj estas benatoj? alia per ne Kial ĉi tio kiu antaŭas") kaj ("sur ĉi ĉio vi kaj kion donis? sekvas ("") ne pierre qui seras délieras ili estus ne komune

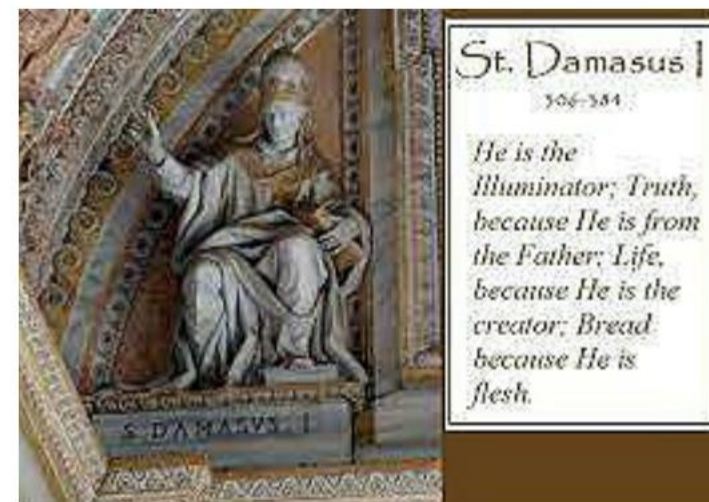
Ĉi tiu dua penso elprenas nin el 20/22-23, kiun li diris al Mateo iri enregistriĝi Jeanles siaj disĉiploj: " Jesuo kiu retenos ilin, tiu ĉu vi resaniĝos pekus, ili pardonis; kaj al iu ajn, kiu estos estos retenata ". Origeno do kredas, ke verso 19 de Li ne bezonas verson Mateo koncernas ĉiujn benatojn. 18 por pruvi tion. La substrekitaj vortoj estu elĵetitaj de la penso de Origeno.

Finfine, mi pensas, ke verso 18 de ĉapitro 16 estas falsaĵo Mateo propagando favore al la hegemoniaj ambicioj de la episkopoj de Romo. Monda Organizaĵo pri Sano ĉu la aŭtoro de ĉi tiu invento? Mi proponas la sekvan hipotezon.

Komence de sia religia kariero, Sankta Hieronimo (342-420) festis la superecon de Romo en la sekvaj cirkonstancoj. Ĉirkaŭ 370/375, Hieronimo, en aĝo de unu antaŭ tridek jaroj, estis plonĝinta en la dezerton de Kalciso kie la deziro reprodukti la grandajn ekzemplojn donitajn en la kaj Sankta Antonio. Thebaid de Sankta Paŭlino Sub la gvido de akademiulo, li lernis la hebrean tie, ". samtempe, li tradukis el la greka al la lingvo al guturalaj vortoj kaj anhelantaj latina la Kronika de Eŭsebio el Cezarea reverkante ĝin laŭplaĉe. Sed la fervoro kiu havis gvidis Hieronimo'n en la firmaon de monaĥoj, poste iĝante elĉerpita.

Ĉirkaŭ 380, li deziris foriri. Sed iri kien? Li rememoris tion ĉirkaŭ la aĝo de Dudek kvin jarojn maljuna, li ricevis bapton en Romo. Konvinkita ke tiu preĝejo "ne malakceptus sian patrino» infanon, li skribis al la episkopo kiu, en tiu tempo, estis Damasus I, letero numerita 15 en kiu ni legas: Mi kredis devo konsultu la katedron de Pierre Moi kiu[...]. volas, mi kuniĝas kun la deato, tio estas kun la krom Kristo neniu mi scias tion seĝo de Petro. via preĝejo estas konstruita ĉi sur roko.

Por Jerome, en la preĝejo ne Letero, estas konstruita sur la (la sidloko) 15 pierre-Kristo, sed sur la. Ĉi tiu katedro Roko flatado portis subtitolu la formulon " Faru min venu Romo proksime de VI !".

Damasus ne ĝenis respondas la juna monaĥo. Kaj eĉ, li foriris nerespondita dum sekundo letero. Vidante, ke Romo ne venas ne al li, Jérôme decidis iri en Romo. En 382, Damasus prenis Hieronimo'n en sian servon kaj ne bedaŭris tion. Kontenta servoj de sia sekretario, la episkopo petis lin revizii la latinan tradukon de evangelioj ni ke " Ĉi tiu tasko, al kiu li etendos Biblio (Antikva Nova kaj Voloj), sorbas la akademiulo por dudek va jaroj ", tio estas ĝis la fruaj 400. Tamen la laboro de Hieronimo en Romo daŭris nur du jaroj. Damasus mortis en 384. Iuj flustris la nomon de Hieronimo al la pontifikado; sed estis Sirice kiu aliris al la episkopa sidejo de Romo.

Nun Sirice ne havis la samajn emojn al Hieronimo kiel Damasus. LA klera monaĥo estis devigita paki. Ne sen rankoro. Tial, la skribaĵoj de Hieronimo ĉesis nutri la prestiĝon de la ". Sekvita de seĝo de Roko kelkaj fidelaj, Hieronimo forlasis Italion al Judujo. Kiel la Monaĥejo Rufinus de Akvileja leviĝis al Jerusalemo, li turnis sian rigardon al Bet-Leĥem. Laŭ Hamman, " lernis (romelion al monaĥoj por kopii manuskriptojn, ĉi tio kiu kreas a ". Ĝi estis longa periodo de literatura produktado, kiu daŭris pli ol tridek jarojn, ĝis la morto de la monaĥo-klerulo, ĉirkaŭ 419/420.

En liaj pli Komento Sankta Mateo plu (16/18), tiu, kiu skribis du fruaj jaroj ol la preĝejo estis fondita Pierresur, klarigas ĉi-foje ke tie

ŝtono, ĝi estas la Kristo en Christumpetram]. Li jesas diri ke la eklezio estis [konstruita sur Petro, sed kun ĉi tiu rezervo: "] al kiu la konsiderante de la metaforo de ŝtono » [secundum metaphoram petrae apostolo konfesis kredas.

Kio signifas diri, ke la fundamento de la eklezio ne plu estas la episkopa sidejo de Petro, sed fido: Petro estas nenio alia ol la simbolo de kredo Katoliko, ĉu vi estas episkopo, pastro aŭ simpla fidelulo. Koncerne la ŝlosilojn kiuj, en (la resto de la teksto de Petro nevas de) deklaras ke la Kristo , Hieronimo kiu preskaŭ transskribas laŭvorte Origino episkopoj kaj pastroj komprenis ĉion el per la orakolo de la Eternulo. Ili asertas, fakte, ke la promeso de la ŝlosiloj donas al ili la potencon ligi kaj malligi pekulojn kiel ili volas; dum en realeco Kristo nur akuzis ilin pri observado de la stato de animoj kiuj aperas antaŭ ili.

Ĉi tiu opinioŝanĝo sur Hieronimo estas evidente efiko de lia rankoro al la eklezio de Romo. Sed la ĉefa leciono, kiun mi ĉerpas el ĉi tiu biografio de Hieronimo, estas ke li estas la inventinto de la orakolo Li faris ĝin favore al Roko ... reverkado de la latinaj tradukoj menditaj de li de episkopo Damase, ĉar, ni notu, la vortludo sur ŝtono nur povas esti farita en la latina! Ĝi restas por vidi kial Damasus kaj liaj tujaj posteuloj ne tuj uzis ĝin. Ili uzis ĝin; sed necesis atendi cirkuladon ne nur en la Okcidento, Vulgato de Jérôme eniris la sed ankaŭ kaj precipe en la Oriento.

La unua kiu uzis la matean orakolon estis Bonifaco la 1-a (418-422). En unu el liaj Letero 14, li skribas ke la rajtoj de la sidejo de Romo devenas " el la orakolo de Sinjoro " Domini sermone concessavelut caput]. La eklezio de Romo estas do la mastrino [preĝejoj]; apartiĝi de ĝi estas apartiĝi de religio. En alia letero (15, 1), Bonifacio asertas ke Petro estis establita "" de fundamento L'preĝejo aŭ la Kristo de Bonifaco reaperas sub la plumo de Celestine, lia posteulo (422-432) kiu, en sia letero al la episkopoj de Ilirio (Letero 3), klarigas, ke el Romo, la vorto de Kristo al Roko trudas al li, kiel episkopo la devo prizorgi ĉiujn aferojn de la eklezio [kiu buso necesitem de omnibus tractandi Christus in Petro... indulgitsancto].

Leono mi diras " LA Granda » (440-461) ankaŭ uzis petruzan ekzegezon, precipe en la ", li aldonas: Prediko 3 La kie, post raporti la vorton de Kristo " Vi estas Roko vera institucio restas. La benata Petro gardas

la fundamento ĉefurbo ĝi la preĝejo kiu [...]. ricevis ; li ne forlasis la registaron de estas konfidita aklujaflaŝoj, la predikoj, Ni ni faru kion Ni ni instruu, nia preĝoj akiras kompaton de Dio, estas kaj siaj verkoj ĉar ĝi potenco, la aŭtoritato restas lia pri tio sidloko.

Krome, Leono la 1 -a senhonte donis al si la titolon de " Granda Pontifo » [pontifex maksimume] prirezignita fare de la imperiestro Graciano (kp. Zosime, , IV, Historio Nova 36). Post Leono I , la papoj neniam ĉesis postuli sian aŭtoritaton en aludante al la orakolo Vi estas Roko .

Mia opinio

Mi pensas, ke komence (ne en la 1-a jarcento, sed fine de la 4-a jarcento) nia epoko), ekzistis tiel nomata kristana eklezio kiu, dogme, kontraŭstaris al la domina ortodokseco (eble tiu de Apollinaris de Laodicea). Ĝia kreinto (ni diru "") estis batita de la religiaj kontraŭuloj, kiuj siaflanke, estis apogitaj fare de imperia potenco. Li estis batita kaj ekzilita, kaj la preĝejo estis reduktita al nenio. Restis el li epistolaj tekstoj plenaj de fervoro. Inter la gajnintoj, iu havis la ideon integri ilin en la poste rearanĝi. Kanono

La rakonton ni trovas tie pri la klopodoj kiujn Pseŭdo-Paŭlo faris por krei sian komunumon doctrinaire paralele kun la oficiala eklezio de la 4-a jarcento kiu, tiutempe etendiĝis ĉie en la Empiro, sed havis neniun komandcentron, kutimis krei la miton de la unua kristana eklezio en la 1-a jarcento p.K.

Sed episkopo Damase havis la ambicion doni al sia episkopa sidejo hegemonion tra la tuta kristanismo. Ĝuste tiam lia kunlaboranto Jérôme de Stridon inventis la orakolo de Roko kiun li enmetis en la Restis al evangelio laŭ Mateo alporti al Romo. Roko por ke Paul kresku, li devis Roko ŝrumpas. Kaj por ne fari Paŭlon la posteulo de la sidejo de Romo, Roko ambaŭ karakteroj devis morti samtempe.

Patriko Boistier

Luther, inteligenteco formas ĝin stataŭe ke

Se mi ĝuste komprenis tiun ĉi framasonan verkon, kiun mi estas petata fari, ĝi ne estas demando punkto de verko pri Lutero, lia vivo, lia verko, sed pri pli larĝa koncepto de liaj pensoj kaj agoj por eltiri lecionon el ili. mi provis komparu Lutero'n kun framasonismo. Vi devas halti tie por pli bone iri preter ĝi kaj vidi ĝin kiel nenio alia ol punkto en la retrospegulo de la Homaro.

Martin Luther ludis konsiderindan rolon en Historio, eĉ se liaj personaj trajtoj igis lin iom malsimpatia kaj temperamenta, ofte perforta kaj ne nur en la verbo. Amiko diris al li tago, kiam li estis la liberiganto de kristanismo: " Jes, li respondis, mi estas, mi havas ĝin somero. Sed blinda ĉevalo, kiu kiel a scias kien kondukas lin lia mastro. naskita »

Ni komencu portretante la rolon

Martin Luther, naskiĝis la 10-an de novembro 1483 en Eisleben, en la balotantaro de Saksio kaj mortis la 18-an de februaro 1546 en la sama urbo. Li estas frato Aŭgusteno, teologo, universitata profesoro, patro de protestantismo kaj eklezia reformanto kies ideoj penis grandan influon sur la Reformacio, kiu ŝanĝiĝis la kurso de okcidenta civilizo.

Oni diris, ke Lutero venis el malriĉa familio, ke li havis infanaĝon sen amo, sen ĝojo kaj sen beleco kaj ke li konis fizikan amon nur per havado flankenĵetis sian sutanon. Claudel havis sian revelacio malantaŭ kolono, Luther havis ĝin dum irado al la latrinoj, la " " li vokos monaĥejoj tiam la "estas Ronda". LA manieroj de Sinjoro certe tute nepenetrebla.

Li spitas papan aŭtoritaton tenante ĝin sole Biblio legitima fonto de kristana aŭtoritato. Laŭ Luther, la savo de la animo estas senpaga donaco de , Dio, ricevita de sincera pentito kaj aŭtentika fido al Jesuo Kristo kiel la ebla sen propeto de Mesio , la preĝejo. En la 95 tezoj, kiujn li afiŝos la preĝejo de Wittenberg, li perforte atakos la

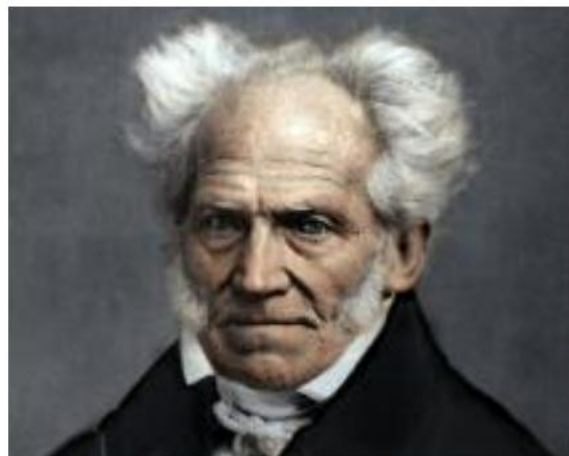
papaj indulgoj kiuj, kontraŭ mono, liberigis la animojn de la Ĉi tio estis, sendube, unu el la Purgatorio unuaj formoj de misuzo de socia bono.

Lia furioza batalo kontraŭ indulgoj estis efektivigita ambaŭ kontraŭ la potenco de la Papo sed ankaŭ kontraŭ la ĝeno de mono, kiu koruptas kaj organizas malriĉecon. Tio tial resonas ene de la homoj de la urboj kaj kamparo, kiuj estas premataj de uzurprocentoj, impostoj kaj ŝuldoj.

Por Martin Luther, estis de neniuj utiloj al homo pekliberigi siajn pekojn sur la tero, nek pagante, nek havante ĝustan sintenon sur la tero, nur li povis Dio donu ĉi tiun elaĉeton. Estis do rekta afero inter la diaĵo kaj la kredanto. Li diris: "estu pia bona homo kaj estas unu afero, esti kristano estas unu afero alia". La amo de Dio kondukis lin ne plu voli pardoni pekojn, sed precipe por ne plu atribui ilin al viroj.

Tiu ĉi demando distingas lin de Erasmus, kiu estas filozofio de Aristotelo kie gravas la agado de homoj fari bonon. Tiusence, Luther batalas Erasmus kaj tiujn kiuj tuj alvenos. Humanistoj

Ĉi tiu ideo estos reprenita de Schopenhauer pli malfrue: vera moralo ne bezonas rekompenco kaj puno por ekzistado. Tiam, Jules Ferry iros eĉ pli for poste la apero de la laika kaj respublikana lernejo - Caine: "De nun la socia moralo havas sian garantiojn, radikoj en konscio homa, ŝi povas vivi sola, ŝi povas finfine ĵeti lia teologiaj lambastonoj marŝas kaj libere konkeri la mondon".

Kun la tempo, Luther aranĝos sian poentaron en purgatorio. Komence movado, li neas, ke oni povas tie elaĉeti sian animon per pago de imposto (indulgemo); post sekundo, li pure kaj simple neos tion ĉi tiun ekzisti. Ĝi, fakte, senigos la pastraron de sia racio de esti. La kompania nomo de la pastraro estas administri la demandon pri purgatorio kaj la Papisto SOS. En Amesos forigante la bezonon, ĝi forigas la rimedojn.

La vojo kiun Luther prenas, kaj la bataloj kiujn li devas konduki por pluvivi, volas konduki lin radikaligi siajn poziciojn. Li rifuzos la plej multajn el la sakramentoj, li nur konservos la bapton kaj la Eŭkaristion, sed sen transsubstanciigo. Li ordigos la forigon de monaĥaj promesoj, decidos la finon de la celibato de pastroj kaj la elekto de pastroj de lokaj komunumoj. Li preterpasos la preĝejon Katoliko al la granda lavilo de moderneco kaj demokratio.

Luther pridubos la tutan klerikalan strukturon per la refuto de la neeraripoveco de Koncilioj, ĉar, li diros: "mi ne Papo trompita kontraŭ mi estas sole, ĉar estas evidente ke ili estas ofte kaj". LA religiaj superstiĉoj estantaj interne ligitaj al princoj kaj la monarkio, La detrua akuzo de Luther kontraŭ superstiĉoj malaperis ilin, reago, la monarkio mem. Estas sendube Kavaliro Kadosh ĉe Martin Luther.

Komence de sia vojaĝo de penso, Luther religis kun la dogmo de antaŭdestino, tio estas, de . Tiu ĉi totalisma akcepto estis celita lamentas tiuj, kiuj ne havis la ŝancon esti elektitaj, ĉar, kiel ĉiuj devus sciu, se estas multaj vokitoj, estas malmultaj elektitaj. Kiu ankoraŭ faris multe da homoj. Ankaŭ ĉi tie, kun la tempo, lia ago kondukos lin forlasi tiu ĉi tezo, precipe sub la influo de Melanchthon. Restos nur Calvin konservi ĉi tiun ideon de religia rasapartismo. Nur kalvinismaj temploj ne havas, fakte, sonorilon, ĉar li scias kien li devas iri kaj domage por la aliaj!

Ni ankaŭ vidos ĉi tiun vojon en framasonismo. Unue rezervita por a zorge elektita elito, ĝi fine malfermiĝos al la mondo. Ŝi akceptos almozuloj, pleboj, aktoroj, handikapuloj, judoj, islamanoj, Budhanoj, virinoj kaj eĉ Liberpensuloj, tio diras al vi! A vera inventaro à la Prévert, mankos nur la lavurso.

Luther establas rektan rilaton inter dio kaj la kredanto. Li metas ŝtonon grava sur la vojo al libereco de konscienco kontestante la superreĝo de la pastraro. Ĝi difinas revolucian nocion por la tempo: libera ekzameno. Farante kredon persona afero, li iom similas antaŭulo de framasonismo kaj kaj ankaŭ de Anderson Konstitucio, Libera Penso, ĉar ĝi asertas la superecon de libereco de konscienco. Tio ne estas ĉio Estas tute hazarde, ke la moderna framasonismo naskiĝis en protestanta medio.

Por mi, Liberpensulo estas antaŭ ĉio . Tiu, kiu uzas libera ekzameno libere sian pensadon. ĉe la limo, negrave kion li pensas, ĝis la punkto foriro. La ĉefa afero estas, ke li uzas siajn pensojn en rezona kaj racia maniero. de tie, li puŝas malfermitajn pordojn, li grimpas ŝtupojn, li antaŭeniras. Ni konas la fama formulo: " ". Se estas ĉiunu estas protestanta, unu Biblio, pli unu fusilo io profunda en ĉi tiu aserto estas la postulo de absoluta libereco de la individuo. Ĝi fariĝas la fonto de ĉiuj liberecoj. Persona legado, de io ajn, estas malfermiteco al la mondo, ĉar ĝi metas liberecon en la centron interpreto. Ĉeno ĵus rompiĝis tiam. Por scii, la fusilo Libro povi.

Jen kial mi rifuzas, kiel framasonon kaj liberpensulon, kiel a totalisma koncepto, en esenco, alporti al difinita epoko, a juĝo kaj valoroj el alia epoko. Ni devas ĉiam respekti kion la historiistoj nomas ĝin "21-a la kunteksto ". Ni ne povas juĝi la Mezepokon laŭ la mezuro de jarcento. Ni devas scii mezuri, pesi, mezuri la paŝojn de libereco de la tempo.

Tial esti liberpensulo ne ĉiam havis la saman enhavon, eĉ se ĝi ĉiam havis la saman signifon. La tempoj ne estis la samaj. Roko Bayles, Lucilio Vanini, Étienne Dolet, Michel Servet, Giordano Bruno, Victor Hugo, Ferdinand Buisson, Jules Ferry, Aristide Briand, Jean Jaurès, Jean Rostand; ĉiuj estis liberpensuloj. Sed ĝi ne havis la saman signifon.

Dum la Inkvizicio, la Liberpensuloj estis "ateistoj". Ili estis tute pravaj. Savu vian haŭton, vi al la paliso ekskluzive savos vian inteligenteco. Kun la remalkovro de la renesanco grekolinna mondo, kun la Lumoj , la mondo denove lumiĝos. Libera Penso renaskiĝos.

Aperas tiam en ĉi tiu movado, tiu de Lutero. Oni devas diri Reformo klare, Framasonismo kaj Libera Penso estas la filinoj de Protestantismo, tio estas libera ekzameno. Jaurès ankaŭ notas: " LA germanoj volonte repacigikunigu la malojn kiuj aperas kaj la francoj brakumas unu el la maloj, pli bone se batali, dum nur kumalmodiĝi la alian. La francoj metas racion super kredo, individua libereco super kolektivan potencon. La germanoj interpretas la kristanan religion kun racio... La Reformacio, solene donante al ĉiu homo la liberecon interrilati samtempe liberigante racion kaj konsciencon, pruntedoni kaj poste koscantaj sekdojn kiel ili la en fundamento, tiel ke de la lulilo el fido la racio leviĝis lumo kaj vivo, Germana Reformo preparis la menson verso al la brakumo de maloj ". Brakumu kaj ne brakumu maloj.

Hegel estas bona ekzemplo, li kiu konfesis ion neimageblan por la Franca filozofio: Ĉio, kio estas racia, reala, estas ĉio tio kiu realas racia. » Brakumo de maloj, akordigo de maloj, ekzistas Framasono en la aero ĉe Martin Luther.

Kiam Luther rekomendas personan legadon de la rekta aliro Biblio, kaj persona kun li malfermas Dion, li malkonstruas digon. Ĝi evoluas certa ideo de la individuo kaj la libera elekto de la individuo. Ĝi estas faktoro de liberecoj. Kiam ni komencas libere rezoni pri fido, ni finas libere rezoni pri la ceteraj. La Liberpensulo ĝermas en la libera kredanto.

Mi konsideras, ke la formulo " " estas skismo. Sekularismo ne estas ne filozofio, eĉ se ekzistas filozofiaj bazoj por sekularismo. Ĝi estas a institucia sistemo kiu garantias la metafizikan neŭtralecon de la ŝtato kaj Administracio tra la Apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato. A spiriteco "la neŭtrala" estas absoluta sensencaĵo. krom se vi estas subtenanto de aforismo de Pierre Dac: " ". mi estas Mi estas nek por nekkontraŭ, male, aliflanke konsentas kun la saĝulo Svâmi Prajnânpad kiam li deklaras pri la spiriteco: Kredante Don, ĉeesti templojn, spiritecon. naskita konferas neniu Spiriteco estas ĝusta konduto, kaj ne superstiĉoj, ĉu modernaj ĉu antikvaj. la kredo en de la Aŭ » Lutero senkontesta tablo malfermis la vojon al formoj de spiriteco krom religia.

En ĉi tiu movado, poste, Pierre Bayles gvidus furiozan atakon kontraŭ Sankta Aŭgusteno. Ĉi tiu estas malĝoja sinjoro. Estis li, kiu teoriis la lokon neevitebla de prapeko. Eva estas la fonto de ĉiuj niaj problemoj. Ĉi tio faras jarcentojn, ke virinoj suferis ĉi tiun ostracismon. Pierre Bayles precipe faros la provo de la " ". Ne ĝustas kontraŭe kredas ", LA " devigi ilin eniri aŭ ne, per forto, torturo kaj subpremo, ili devas reveni al la Kristana religio kaj tiam ili estos savitaj.

Sankta Aŭgusteno estas la patrino de la, per intelekto kaj lia patro de LA " ". Ĉi tiu estas la matrico de ĉiuj totalismoj. Ĝi resonas en la historio de la Homaro kiel bruo botoj.

Reen al Martin Luther

Martin Luther estas konata ankaŭ pro tio, ke li faris tradukon de la en la germanan kies kultura influo estas praa, ambaŭ por la fundamentoj.

de la germana lingvo nur por la fiksado de la ĝeneralaj principoj de la arto de traduko. Ĝuste per li aperas la malpermeso Biblio estas konata kaj legata. La katolika eklezio faris de lia legado, rajtigante nur tiun de Sankta Hieronimo Vulgato

de Leganto, Digesto, kiu multe poste naskos raciismaj ekzegetoj de la tekstoj "" kiel Ernest Renan, Prosper Alfarc, Joseph Turmel, li eĉ integros la apokrifajn evangeliojn inter la kaj la Nova Volo . Ĝi estas vera religio de la Libro, la

Antikva Sola scriptura

Lutero estas antaŭ ĉio reveno al la fontoj de la plej pura judismo. Per la nocio de antaŭdestino unue, per la rifuzo de la pastraro tiam, (pastroj kiel la rabenoj estas viroj de scio kaj ne interuloj, inter homoj kaj la dieco), kaj finfine kun la kulto de peranto scio. Se la Libro , Judismo donis tiom da intelektuloj, kuracistoj, sciencistoj kaj eĉ revoluciuloj, estas en sia rilato al studo kaj kulturo ke ni Libro , povas kompreni ĝin.

En lia tria unu rilata al edukado, li ankaŭ prezentos kelkajn fundamentaj ŝtonoj. Luther prezentas kelkajn ideojn, kiuj ankoraŭ ne enhavas antaŭaj skribaĵoj. Li petas, interalie, ke la instrukcio estu farita DEVIGA. " Mi kredas, li diris, ke estas nia devigo la temoj por ekzameni lernejojn. La deviga deviga, predikistojn, advokatojn, kuracistojn, instruistoj, ĉar ni povas devigi la naskita ne povas malhavi du. Nun, regatoj kiuj kapablas porti la musketon kaj la ezokon, por munti la remparojn on kaj fari similan aferon aliaj milito eksplodas, kiom pli li devas devigi fakoj sendi siajn infanojn al lernejo, ĉar tio estas milito terura. alie »

Ĉiuj sekularistoj, kiuj estas subtenantoj de la defendo de publikaj lernejoj por atingi konkrete la rajto al edukado de la infanoj de la Respubliko, can legitime pridubi la fakton ke Luther estis ankaŭ, en ĉi tiu areo, a antaŭulo kaj konstruanto. Kaj ni ĉiuj scias, ke la fama " " estas nur formo de kahelaro kaj ne mi naskita nek scias nek legi nek skribi, mi nur scias literumi pardonpeto de analfabeteco.

Al naciaj ŝtatoj

Estas al la krio de " " ke Germanujo? Yekigu ! Papo, li atakas supernacian potencon kiu marŝas sur la kapojn de Reĝoj kaj de Imperiestroj. Li donos decidan baton, certe sen intenci, al la Sankta Romia Imperio. Ĝi disvastiĝas tra la princlandoj, Reformo

- sola fide: ĝi estas per la "fide sola", nur se la homo kredas je Kristo, sen ia laboro siaflanke, ke oni povas atingi savon;
- solus Christus: la "Kristo sola", vere homo kaj vere Dio, permesas, per lia vikaria ofero sur la kruco, la pravigo kaj resanigo kiuj estas transdonita de la kaj de la Evangelio. Ĉi tiu principo de la Eŭkaristakremento estas la fundamento de la aliaj tri.

Estas do ternaro kiu estas unu. Kaj unu kiu estas ternara. Ĉi tie ankaŭ, ĉi tio ne estas neniu fremda al framasonoj.

Ni tiel komencas alproksimiĝi al la koncepto de Luther pri racio, kiun li nomis **Ankaŭ** "la malĉastulinode la diablo". Ĝi estas Racio kiu respondecas pri origina peko kaj kulpo de Eva. La serpento, instigante la posedon de la frukto de la arbo de scio, uzis la altiron de Racio por kaŭzi malbonon. En Sekve, la tuta malbono, kiu povas ekzisti sur la tero, estas frukto de la Racio. DO ni devas akcepti tion, kion ĝi estigas, ekzemple tiraneco.

La Kamparana Milito

Luther estas ano de Saint Paul kaj lia formulo en la epistolo Li romianoj al : "ne ekzistas aŭtoritato tio aŭ venas de Dio ne kiu estas libere konsentita li. de ". Ĝi estas Sekve, la edzino devas obei la edzon la sklavon al sia mastro kiel en la nomo de tiu ĉi principo, ke li kondamnos la ribelon de la kamparanoj de Tomaso Munzer.

La kritikantoj de Martin Luther ofte riproĉis lin tiu subteno de princoj akuzante lin, ke li establis religion, kiu ne estas tiu de la homoj. Ili lin precipe riproĉi lian konduton dum la (1524-1525), ribelo provokita milito de la germanaj kamparanoj de malriĉeco, sed ankaŭ ligita al la demando religia kaj al zorgoj proksimaj al siaj; pluraj kapoj de movado estas anabaptistoj. En April 1525, en tre severaj esprimoj, Luther postulas senkompatan subpremado de la ribelo. Entute estos pli 100.000 mortintoj.

Por Lutero, ribeli kontraŭ sia suvereno egalas ribeli kontraŭ si mem: "Dio donis al iuj la "privilegion" regi eĉ kiam kaj: ili montriĝas maljustaj, Dio ne povus esti kruela se Se la popolo regata trompas. estas de a suvereno, ĝi estas dia puno. »

Estis ankaŭ alia aspekto en Ferdinand Lassalle, ĝi estis, kamparanaj militoj. Kiel notite en certa aspekto, reakcia kaj nevenkebla, ĉar ĝi celis korekti la malnovan ordon de aĵoj en la formoj de posedaĵo, dum en la urboj jam aperis moderna mondo. Sed samtempe, atakante feŭdismon, la kamparanoj atakis la pastraron kiu pagos pezan tribo. La burĝaro kiu montris volis La movadon, malmultekosta preĝejo en lia plej moderna formo, ĝi volis la secularizaciön de la proprietoj de la clero kaj al centralizita ŝtato, kiun la franca burĝaro akiros ĝis 1789.

La plej revolucia parto, la anabaptistoj kun Thomas Münzer, postulis la komunumon de varoj kaj la revenon al primitiva kristanismo kiu ne faris. neniam ekzistis krom en la sonĝoj de iuj. Ĝi estis prakomunismo neakordigebla kun la postuloj de la emerĝanta burĝaro. Münzer anoncis estontajn revoluciojn. La alianco estis neebla kaj Luther tiam esprimis kio tiam eblis: paŝo antaŭen, ne pli, sed kia paŝo! Luther estis pli siatempe kaj malfermis la vojon al moderneco kaj revolucioj burĝoj.

La anonco de alia mondo

Por la manifestaciano de Wittenberg oni povas uzi racion por remeti pridubas homojn kaj instituciojn, sed neniel pridubas Dio sin mem. La homo povas studi la dian nur per dia revelacio kaj, sekve, la tekstoj konataj kiel "sanktuloj » estas esencaj. Tial la graveco de

la presado kaj dissendo de la estas aplikata al la **Biblio**, de lia legado kaj studado. La kialo Homaro, sed preter (Dio), la bileto ne plu validas. Li tiam distingas du lumojn: la **natura lumo**, tiu de viroj kaj la **lumo vera**, tiu de Dio. La du estas malamikoj kaj natura lumo ĉiam estas malamika al la vera lumo, kiel indikas Sankta Paŭlo. Luther, malfermante la vojon al raciismaj ekzegetoj, nevole kontribuis al la detruo de liaj vera lumo.

La natura kialo vera lumo, estas la maljunulo, kiu devas esti mortigita en ĉiu el ni por trovi ĝin. Ni **de** forte trovas ĉi tiun temon en Dio

Framasonismo: vi devas morti por renaskiĝi kaj naskiĝi por morti. Jaurès eĉ parolos pri tri lumoj kiel la tri gradoj de vero: lumo natura, lumo de graco kaj lumo de dia gloro. Ĉi tio resonas ĉe ni oreloj de **Infanoj de la Vidvino**.

Sed tamen, Lutero tiel komencas establi klaran distingon inter du domajnoj: tiu de homoj kaj tiu de Dio. Li skribas: "

Dio la homo, kiel skribas en la tempo de la konstrui domojn, vestojn, fari militon, navigi, tiu ĉi kiel ne fari se geedziĝi, natura estas

Vi devas distingi inter Tial ankaŭ Dio

ktp... ĉar sufiĉa

Ĝi do estas parto de logiko, kiu nepre kondukos al la Apartigo de la politika sfero kaj la religia sfero. Tio estas, la Disiĝo de eklezioj kaj la nacia ŝtato. Se ŝia alproksimiĝo estas tute premsigno de ŝi Dio, neeviteble kondukas al sekularismo. Ĉi tio ne estas la plej malgranda el la paradoksoj en Luther, inter formo kaj inteligenteco.

Alia paradokso sendube estas, ke ĝi pensis ĉi tiun gravecon en Germanio, ĉar estis **Politika reformo** anstataŭigis ĝin. mi **Religia reformo** rigardu tion kun certa ironia distanco. Fakte, ĝi estis tie **Reformo**, Revolucio. Kial mi ne pensis pri tio antaŭe!

Martin Luther vere revoluciigis la mondon. Dankon al li, kaj eble malgraŭ li, la moderneco triumfis. Kontraŭ la videbla preĝejo, plena de lukso kaj riĉeco, Lutero kontraŭstaros sian veran nevideblan eklezion: tiun de la kristana popolo kie ĉiuj estas. Ĉu tio **Pastoro**, **Profeto**, **Rojeto** ne estas? Framasonismo estas nenie, Framasonoj estas ĉie.

Do jes, Luther, inteligenteco preferas ol formo.

kristano Eyschen

(Framasona laboro farita en la 31-a Grado de la Antikva kaj Akceptita Skota Rito)

Fontoj:

- Marteno Luther, A sorto de Lucien Febvre
- Tezo de Jean Jaurès pri la originoj de la germana socialismo
- La kampano de la Germanujo de Friedrich Engels
- La Sankta kaj racio la malĉastulo de la diablo de Jacques Pietri

cifereca revuo de la Internacia Rondo de Racionalisma Ekzegezo

dujara eldonaĵo – n-ro 3

Sapere aude

Eldondirektoro: Jean-Sébastien Pierre

Ĉefredaktoro: Christian Eyschen

Formatado: Philippe Floris

Libre Pensée

10/12 rue des Fossés-saint-Jacques, 75005 Parizo

libre.pensee@fnlp.fr